

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΚΤΟΣ

1878

[ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΒΙΒΛΙΟΘ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ Κ
ΛΑΥΡΙΩΤ
ΑΥΣΘΗ ΔΡΙΘ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6. — ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον τῆς Ἑστίας: Ὁδὸς Σταδίου, 6

1878

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος "Εκτος" Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι γρ. 10, ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ γρ. 20.—Ἄι συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους, καὶ εἰς τὴν ἑτήσιον—Ἐργασίον τῆς Διεύθυνσεως: Ἰδρυθ. Κρατίου, 6. 10 Δεκεμβρίου 1878

Τῇ 31 Δεκεμβρίου 1878 λήγει τὸ τρίτον ἔτος τῆς Ἑστίας. Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὴν Ἑστίαν καὶ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν αὐτῆς, πρὸ τῆς 1 ἰα-

νουαρίου 1879, τὸ τίμημα τῆς συνδρομῆς, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου. Τὸ ἀεὶ τιμὸν δωρεῖται πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἑστίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΡΒΑΚΗ

Γαβριὴλος Γουρσοῦς
Ἰωάννης Βαρβακὴ

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΙ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δέκαυς.
Ἰανουαρίου 1878 αἰ. 7110.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'

Τί συνέβη κατὰ τὴν νυκτερινὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Μπάμμυλ καὶ τοῦ Μώρξ.

Ἦτο πνιγερὰ Ὠερινὴ ἑσπέρα, χονδραὶ δὲ σαγόνες βροχῆς ἐπιπτον ἀραιαὶ προμηνύουσαι ἐπικειμένην σφοδρὰν καταιγίδα, ὅτε ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μπάμμυλ, διασχίσαντες μίαν τῶν κυριώτερων ὁδῶν τῆς πόλεως, διηυθύνθησαν εἰς μικρὰν συνοικίαν ἀποτελουμένην ἐκ παλαιῶν καὶ σαθρῶν οἰκιῶν, ὠκοδομημένων ἐπὶ ἐλώδους καὶ νοσηροῦ μέρους παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μιλίου ἀπὸ τῆς πόλεως.

Ἀμφότεροι ἐφόρου παλαιὰ καὶ τετριμμένα ἐνδύματα, ἐπὶ τῷ διττῷ σκοπῷ, τοῦ νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τῆς βροχῆς καὶ νὰ μὴ διεγείρωσι τὴν προσοχὴν τινος· ὁ σύζυγος, κρατῶν φανάριον σθεστὸν ἀκόμη, προεπηρεύετο, ἀναμφιβόλως ὅπως ἡ κυρία τοῦ ἀποφεύγῃ τὸν βόρβορον πατοῦσα ἐπὶ τῶν εὐρέων ἰχνῶν τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Ἐβάδιζον ἐν ἄκρῃ σιγῇ, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ὁ κύριος Μπάμμυλ ἐβράδυνε τὸ βῆμα, καὶ ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὸν ἠκολούθει ἡ σύζυγός του· εἶτα βλέπων ὅτι ἐβάδιζεν ἐπὶ τὰ ἰχνη του, ἐτάχυνε τὸ βῆμα σπεύδων εἰς τὸν τόπον τῆς νυκτερινῆς συνεντεύξεως.

Ἡ συνοικία αὕτη οὐδαμῶς ἠδύνατο νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀμφιβόλων μερῶν· τοῦναντίον μάλιστα ἡ φήμη αὐτῆς ἦτο πεπαγμω-

μένη. Γνωστότατον διετέλει ὅτι κατωκεῖτο ὑπὸ ἐπικινδύνων κακοῦργων, οἵτινες προσποιούμενοι ὅτι ἀποζῶσιν ἐκ τῆς ἐργασίας των, κυριώτατον πόρον ζωῆς εἶχον τὴν κλοπὴν καὶ τὸ ἐγκλημα. Ἀπετελεῖτο δ' ἐξ ἐλεεινῶν παραπηγμάτων, ὠκοδομημένων ἄλλων μὲν ἐκ πλίνθων, ἄλλων δὲ ἐκ παλαιῶν σαθρῶν καρβοξύλων, καὶ ἐκτισμένων εἰς ἐλαχίστην ὥς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἐν τῷ μίσῳ τούτων καὶ πλησιαίτατα τοῦ ποταμοῦ ὑψοῦτο εὐρεῖα οἰκοδομῆ, χρησιμεύουσα ἄλλοτε εἰς βιομηχανικόν τι κατὰστημα, παρέχον ἴσως ἐργασίαν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν περὶ αὐτὸ οἰκημάτων· ἀλλ' ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἡ οἰκοδομὴ ἐκείνη ἦν ἔρημος, καὶ κατέπιπτεν εἰς ἐρείπια. Ἡ ὄγρῳσῃ εἶχεν ὑποσκάψει τὰ θεμέλια, μέγα δὲ μέρος αὐτῆς εἶχε καταρρεῦσει εἰς τὸν ποταμὸν, ἐν ᾧ τὸ ἕτερον ἐτοιμόδροπον καὶ ἐπικλινές, ἐφαίνετο κατάλληλον ἀναμένον εὐκαιρίαν ὅπως ἀφ' ἑαυτοῦ κρημνισθὲν τρέξῃ πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ συντρόφου εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ποταμοῦ.

Πρὸ τοῦ σεσαθρωμένου ἐκείνου κτερίου ἔστη τὸ ἄξιον ζεύγος, καθ' ἣν στιγμὴν ἀστραπαὶ ἤρχιζον διασχίζουσαι τὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ καταιγὶς ἐξερράγη.

«Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ ἦναι, εἶπεν ὁ Μπάμμυλ, παρατηρήσας τεμάχιον χάρτου, ὅπερ ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ.

— «Ἐ, τοῦ λόγου σας,» ἠκούσθη φωνὴ τις ἄνωθεν.

Ὁ Μπάμμυλ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούσθη ἡ φωνὴ καὶ εἶδεν εἰς τὸν δεῦτερον ὄροφον πρόσωπόν τι εἰς μίαν θυρίδα.

«Περιμένετε μίαν στιγμήν, ήκούσθη ή φωνή ήρθασα άμέσως.»

«Η κεφαλή ήξηφανίσθη και ήκείσθη ή θυρίς. «Αυτός είναι ό περί ού ό λόγος;» ήρώτησεν ή κυρία Μπάμμιπλ.

«Ο κύριος Μπάμμιπλ κατένευσε. «Τότε λοιπόν νά προσέγης είς ό τι σού είπα και νά ήμιλῆς όσω τό δυνατόν ήλιγώτερον, ήλλείως θά προδοθῆς άμέσως.» είπεν ή κυρία.

«Ο κύριος Μπάμμιπλ, όστις μετά τρόμου παρετήρησε τή σεσαθρωμένον έκεινο κτίριον, ήτοιμάζετο κατά πάσαν πιθανότητα νάπορευθῆ ότι θά διέτρεχον μέγαν κίνδυνον εκτιθέμενοι περισσότερον είς τήν προκειμένην ύπόθεσιν, ότε έπεφάνη ό Μώνξ και άνόηξας μιανάν τινα θύραν πλησίον του μέρους όπου έστάντο οί δύο σύζυγοι ένευσεν αυτοίς νά εισέλθωσιν.

«Γρήγορα λοιπόν! άνεφώνησεν άνυπομόνως, κτυπών τόν πόδα. . . Θά με κρατήτε έδω τόσην ώρα!»

«Η γυνή, ήτις έφάνη κατ' άρχάς διατάσασα, εισήλθε μετά θάρρους χωρίς νά περιμείνη πλείονας παρακλήσεις, τούτην δέ είτε. έξ ήντροπῆς, είτε φοβούμενος νά μείνη μόνος όπίσω, ήκολούθησε και ό κύριος Μπάμμιπλ, άλλά μετά προφανούς δυσανεκτικιάς και δειλιάς, άπολέσας τήν μεγαλοπρεπή έκεινην σοβαρότητα, ήτις έν πάση περιστάσει διέκρινεν αυτόν.

«Τί διάβολο έπέλεσθε τόσον καιρόν έξω είς τήν λάσπη νά σας δέρηη ή βροχή; ήρώτησεν ό Μώνξ τόν Μπάμμιπλ, άφ' ού προηγουμένως έκλειδωσε τήν θύραν.

«Ήθέλωμεν. . . νά δροσισθώμεν άλίγον, έφέλλισεν ό Μπάμμιπλ, βλέπων έντρομος τόν Μώνξ.

«Νά δροσισθῆτε! ύπολαβών είπεν ούτος. «Έλατε δά! όλη ή βροχή όση έπεσε, και όση ήμπορεί νά πέση ποτέ, δέν άρκει νά δροσίγη τήν φλόγα τῆς καλάσσεως, τήν όποιαν ένας μόνος άνθρωπος δύναται νά έχη έντός του. Νά δροσισθῆτε! δέν είναι αυτό όπου θά σας δροσίση και ήσυχάσατε.»

Μετά τήν άβρόφρονα τούτην προσφώνησιν ό Μώνξ έστράφη πρὸς τήν οικονόμον και τήν είδε με βλέμμα τόσον άπειλητικόν, όστε αυτή, ήτις εύκόλως δέν έτρώμαζε, μή δυναθείσα νά ύποστῆ τήν δύναμιν αυτού, έταπεινώσε τους όφθαλμούς.

«Αυτή είναι ή περί ής ό λόγος γυναίκα; ήρώτησεν ό Μώνξ.

«Χρ. Ναι! άπεκρίνατο ό κύριος Μπάμμιπλ, προσπαθών ώς ήδύνατο νάκοιλούθῆ τήν παραγγελίαν τῆς συζύγου του.

«Ίσως νομίζετε ότι αί γυναίκες δέν ήμποροῦν νά κρατήσουν ποτέ κίνην μυστικόν, είπεν ή οικονόμος, διακόψασα τόν άνδρα τῆς και προσηλώσασα και αύτη έταστικόν βλέμμα επί του Μώνξ.

— Είξεύρω ότι ύπάρχει έν μυστικόν τό όποιον φυλάττουσι πάντοτε μέχρις ότου άνακαλυφθῆ, είπε περιφρονητικῶς ό Μώνξ.

— Και ποίον είναι αυτό; ήρώτησεν ή οικονόμος διά του αυτού τόπου.

— «Η άπόφαια τῆς τιμῆς των, άπεκρίνατο ό Μώνξ» διά τόν αυτόν λόγον, έν κάμμία γυναίκα κατέχη μυστικόν, τό όποιον ήμπορούσε νά τήν στείλῃ είς τήν κρεμάλαν ή είς τήν έξορίαν, δέν ύπάρχει φόβος νά το είπη είς κίνδυνα. Μὲ καταλαμβάνετε, κυρία;

— «Όχι, άπεκρίνατο ή οικονόμος, έρυθρίασασα.

— Βέβαια! είπεν ό Μώνξ μωκτηριστικῶς, πῶς είναι δυνατόν νά με καταλάβετε;»

«Εκύτταξε τους δύο επισκέπτας μετ' ήθους άπειλητικῶ ήμα και σαρκαστικῶ, ένευσεν αυτοίς και αύθις νά τον άκολουθήσωσι και διήλθε γοργῶ τῶ βήματι εύρεσάν και χαμηλήν αίθουσαν. Καθ' ήν δὲ στιγμήν ήτοιμάζετο νάναβῆ στενήν τινα κλίμακα, ή μάλλον άναβάθραν φέρουσαν είς τόν άνω όροφον, ήσγραφεν αίφνης και έπηκολούθησεν ισχυρά βροντή, εκ βάθρων συνταράξασα τό κταρρέον κτίριον.

«Άκούετε; άνεφώνησεν όπισθοχωρήσας άκούετε τὰς βροντάς αυτάς; αί όποιαί φαίνονται έπαναλαμβάνόμεναι από τόν αντίπαλον έκατόν σπηλαίων, όπου οί δαίμονες κρύπτονται περίφοβοι; είς τήν διάβολον αυτά αί βρονταί! φρίσσει όταν τὰς άκούω!»

«Ετήρησε σιγῆν επί τινος στιγμῆς, και άκολούθως άπεκάλυψεν αειφινιδίως τό πρόσωπον ύπερ διά τών χειρῶν του έκρυπτεν, ό δὲ Μπάμμιπλ μεγάλως έξεπλάγη ίδόν αυτόν άχρόν ώς πτώμα και σφόδρα τεταραγμένον.

«Αυτά αί νευρικαί παραχαί με καταλαμβάνουσιν από κειρού είς κειρόν, είπεν ό Μώνξ παρατηρήσας τήν εκπληξίν του Μπάμμιπλ, και ένίστε προσέρχονται από τὰς βροντάς. Άλλά μή δίδετε προσοχήν είς έμέ, έτελείωσεν αυτήν τήν φράσιν.»

Και ταῦτα είπόν, άνήλθε διά τῆς άναβάθρας είς τό δομάτιον, οὔ έπαυσε νά κλείσῃ τό παράθυρον, και κατεβίβασε χαμηλότερα φανόν τινα κρεμάμενον διά μιᾶς τροχαλίας από τινος μεγάλης δοκού τῆς όροφῆς. «Ο φανός εκείνος έφώτιζεν άμυδρῶς μίαν παλαιάν τράπεζαν και τρία καθίσματα πλησίον αὐτῆς.

«Τώρα, είπεν ό Μώνξ, ότε και οί τρεῖς εκάθησαν, τό γοργῶ και χάριν έχει. «Η γυναίκα είξεύρει περί τίνος πρόκειται βέβαια;»

«Η έρώτησις άπανθῆναι πρὸς τόν Μπάμμιπλ' άλλά προτού ούτος νάνοήξῃ τό στόμα, προλαβούσα ή σύζυγός του διεβεβάζισεν ότι ήτο έν γνώσει πάντων.

«Μού είπε πῶς εύρίσκασθε μαζί με τήν γρηῃ έκεινην σπρίγγλα τήν νύκτα όπου άπέθανε, και ότι σας είπε κατ' τι. . .

— Περὶ τῆς μητρός του παιδίου, του όποιου τό όνομα άναφέρθηκε; άπεκρίνατο ή οικονόμος διακόψασα αυτόν. Μάλιστα.

— «Η πρώτη μου έρώτησις λοιπόν είναι, τί είδους άνακοίνωσις ήτο αυτή; είπεν ό Μώνξ.

— Αυτή πρέπει νά ήναι ή δευτέρα σας έρώτησις, ύπολαβούσα είπεν ή γυνή. Κατ' άρχάς πρέπει νά μάθωμεν πῶσον αξίζει αυτή ή άνακοίνωσις.

— Ποίος διάβολος ήμπορεί νά είπη πόσον αξίζει, χωρὶς νά είξεύρῃ τί είδους είναι; ήρώτησεν ό Μώνξ.

— Κάνεις άλλος καλλίτερα από σας, είμαι βεβαία, άπεκρίνατο ή κυρία Μπάμμιπλ, ήτις ήτο πολύ ζωηρά, ώς ήδύνατο νά πιστοποιήσῃ και ό σύζυγός τῆς διά πολλῶν ήποδείξεων.

— Χρ. ! έκαμεν ό Μώνξ πολύ εκφραστικῶς, μή δύναμενος ύμῶς νάποκριθῆ τήν περιεργίαν του. Θά πρόκειται ίσως νά κερδήσῃ κανείς και χρήματα, ή;

— Ίσως, άπεκρίνατο εκείνη επισφαλτικῶς.

— Μήπως τῆς έπήραν κίνδυν πράγμα, είπεν ό Μώνξ μετά ζωηρότητος, κίνδυν πράγμα τό όποιον νά έφραεν επάνω τῆς. . . κένεν. . .

— Άρετὰ, ύπολαβούσα είπεν ή κυρία Μπάμμιπλ' αυτά είναι ίκανά διά νά βεβαιωθῶ ότι είσθε ό μόνος κατ'άλλῃλος άνθρωπος, είς τόν όποιον έπρασε νάπευθουθῶ.»

«Ο κύριος Μπάμμιπλ, είς ήν ή καλλίτη αυτού σύμβιος οὐδέποτε ήξίωσε νάνακινώσῃ λεπτομέρειαν τινα περί του μυστικῶ εκείνου, ήκουε τόν διάλογον, προεταμείον έχον τόν λαμῆν και εκθελμῶς βλέπων ότε μεν τήν γυναίκα του ότε δὲ τόν Μώνξ, μηδύλως άποπειρόμενος νάποκριθῆ τήν εκπληξίν του, ήτις έπηξήσεν έταν ό τελευταίος ούτος ήρώτησε πῶσα άπαιτεῖ διά νάποκαλιφῆ τό μυστικόν εκείνο.

«Πῶσον τό εκτιμᾶτε σεις; ήρώτησεν ή γυνή, άπαθῶς, ώς πρότερον.

— Ίσως διά τίποτε, ίσως και δι' είκοσι λίρας στεργίνας, άπεκρίνατο ό Μώνξ. «Ομιλήσατε λοιπόν, έν. θέλετε νά το μάθω.

— Προσθέσατε ακόμη πέντε λίρας. Δώσατέ μου είκοσιπέντε γυνέας, και τότε θά σας είπω ότι είξεύρω. . . άλλ' όχι προτήτερα.

— Είκοσι πέντε λίρας στεργίνας! άνεφώνησεν ό Μώνξ.

— Σῶς όμίλησα παστρικά και ξάστερα, άπεκρίνατο ή κυρία Μπάμμιπλ. Δέν είναι κένεν σπουδαίον ποσόν.

— Δέν είναι σπουδαίον ποσόν! είπεν άνυπομόνως ό Μώνξ. Δι' έν έλασινόν μυστικόν, τό όποιον δέν θά μου χρησιμεύσῃ ίσως είς τίποτε έταν τό μάθω, και τό όπουον έμεινε λαμονημένον επί δώδεκα έτη!

— Τοιαῦτα πράγματα διατηροῦνται καλά, και, 'όαν τό κρασί, με τόν καιρόν διαπλασάζε-

ται και ή αξία των, παρατήρησεν ή κυρία Μπάμμιπλ μετά τῆς αὐτῆς άδιαφορίας και σταθερότητος, ήν άνέπτυξε κατ' όλον τόν διάλογον.

— Και τί θά γίνῃ έν πληρώσει και τό πράγμα δέν έχη κάμμιαν αξίαν; ήρώτησεν ό Μώνξ μετά τινος ένδοιασμοῦ.

— «Ημπορείτε εύκολα νά μου πάρητε τά χρήματα όπίσω, είπεν ή οικονόμος. Διότι είμαι γυναίκα, είμαι μόνη έδω και χωρὶς κάμμιαν προστασίαν.

— Οὔτε μόνη, αγαπητή μου, οὔτε χωρὶς προστασίαν, παρατήρησεν ό κύριος Μπάμμιπλ διά φωνῆς ύπατρεμούσης εκ του φόβου. Είμαι και εγώ έδω, αγαπητή μου. Άλλως τε, προσέθηκεν ό κύριος Μπάμμιπλ, οὔ οί οδόντες συνεργούοντο εκ του τρόμου έν ήί όμίλει, ό κύριος Μώνξ είναι άνθρωπος πολύ καθῶς πρέπει και δέν είναι δυνατόν ποτέ νά μεταχειρισθῆ βίαν έναντίον προσώπων τῆς ένορίας. «Ο κύριος Μώνξ είξεύρει ότι δέν είμαι πλέον είς τό άνθος τῆς ήλικίας μου, ότι είμαι άλίγον μεστωμένος νά είπούμε' αλλά θά έχω άκούσει. . . δέν άμφισβάλλω πῶς ό κύριος Μώνξ θά έχω άκουστά, ότι είμαι υπάλλῃλος με πολλήν άποφασιστικότητα και θάρρος, και ότι έχω μεγάλην δύναμιν, μιᾶ φορὰ που μου άναιθεῶν οί καπνοί είς τό κεφάλι. Πρέπει νά μου αναίθουν οί καπνοί είς τό κεφάλι διά νά ίδῆς!»

Ταῦτα λέγων ό κύριος Μπάμμιπλ, εκίνησε τό φανάριον ύπερ έφωρε με άποφασιστικότητα, άλλ' εκ τῆς μεγάλης ταραχῆς του προσώπου του κατεδείκνυτο ότι τῶ ήτο αδύνατον νά φανῆ άρειμάνιος, εκτός μόνον ότε εύρίσκατο εμπροσθεν πτωχῶν ή άλλων αδυνάτων και άνυπερασπίστων ανθρώπων.

«Είσαι άνόητος, είπεν ή κυρία Μπάμμιπλ, και καλλίτερα θά έκαμενες έν έρατοῦσες τήν γλώσσάν σου.

— Θά έκαμνε πολύ καλλίτερα άν τήν εκοθε πριν νά έλθῃ, έν δέν είξεύρῃ νά όμιλῆ σιγαλότερα, είπεν ό Μώνξ. Είναι λοιπόν άνδρας σας;

— Αυτός! άνδρας μου! έτραύλισεν ή οικονόμος άποφειγούσα νάποκριθῆ.

— Τό ύπόπτεισα όταν ήλθετε, εξηκολούθησεν ό Μώνξ, έν δέν διέλαθεν όργίλον βλέμμα, ύπερ ή κυρία Μπάμμιπλ εξηκόντισε κατά του συζύγου τῆς. Τόσω τό καλλίτερον εύρίσχω άλιγώτερον δυσκολίαν νά διαπραγματευθῶ με δύο πρόσωπα, έταν είξεύρω ότι και τά δύο μίαν μόνον έχουσι θέλησιν. Και διά νά σας δείξω πῶς δέν χωρατεύω. . . νά!»

Και έρευνήσας είς τά θυλάκιά του, εξήγαγε σκακιδόν τι εκ χονδρού ύφάσματος, έμέτρησεν είκοσι πέντε χρυσά νομίσματα επί τῆς τραπέζης και τά όβησε πρὸς τό μέρος τῆς γυναικός.

«Τώρα, είπε, μαζεύσατέ τα. Και όταν περάσῃ

ή κατηραμένη αυτή βροντή, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἐκραγῇ ἐπάνω ἀπὸ τὰς κεφαλὰς μας, τότε διηγηθῆτέ μου τί εἰξεύρετε.»

Ἡ βροντὴ ἠκούσθη πράγματι πλησιαιτάτα καὶ σχεδὸν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν αὐτῶν. Ὅτε δ' ἔπαυσεν ἀντηχοῦσα, ὁ Μῶνξ ὕψωσε τὸ μέτωπον καὶ προσέκλινεν, ὅπως κάλλιον ἀκούσῃ τὴν διήγησιν τῆς γυναίκος. Τὰ τρία πρόσωπα αὐτῶν ἠγγίζον σχεδὸν ἄλληλα, διότι ἀμφοτέροι μὲν οἱ ἄνδρες ἔκυπτον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπως εὐκρινέστερον ἀκούσασιν, ἡ δὲ γυνὴ προσέκλινεν ἵνα δύνηται νὰ διμῆλῃ ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ἡ ἀμυδρὰ λάμψις τοῦ ἐκ τῆς ὀφθῆς κρεμαμένου φανοῦ ἐφώτιζε τὰς μορφὰς αὐτῶν, καταφανεστέραν ποιοῦσα τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν πλήρη ἀνησυχίας ἐκφρασίαν τῆς φυσιογνωμίας των. Τὰ πάντα περὶ αὐτοὺς ἦσαν βεβητισμένα εἰς σκότος, καὶ βλέπων τις αὐτοὺς ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐκλάβῃ ὡς τρία φάσματα.

«Ὅταν ἡ γυναῖκα ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ὠνομάξαμεν γρηὰ Σώλλυ ἀπέθανεν, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, ἡμην μόνη με αὐτήν.

— Καὶ δὲν ἦτο κἀνεὶς ἄλλος μαζί σας; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ διὰ φωνῆς ὑποκάψου· μήπως ἦτο κἀνεὶς ἀσθενής ἢ κἀνεὶς παράφρων εἰς ἄλλο κρεβάτι; κἀνεὶς ἐπὶ τέλους, ὁ ὁποῖος νὰ ἤμπορῇ νὰ κοῦνῃ ἢ νὰ καταλαμβάνῃ τίποτε;

— Οὐδὲ ψυχῇ, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ· εἴμεθα μόναι· ἐγὼ μόνῃ ἡμην κοντά της τὴν στιγμὴν ὅπου ἀπέθανε.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Μῶνξ, ἀτενίσας αὐτὴν προσεκτικῶς, ἐξακολουθῆσατε.

— Μοὶ ἔκαμε λόγον, ἐξηκολούθησεν ἡ οἰκονόμος, περὶ μιᾶς νέας, ἡ ὁποία ἐγέννησεν ἓν ἀρσενικὸν παιδί πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὅχι μόνον εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἴδιον κρεβάτι, ὅπου ἐμελλε νὰ ποθῶν ἡ ἀσθενής.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ Μῶνξ, μὲ τρέμοντα χεῖλη. Ἀνάθεμα!... Πῶς τὰ φέρονε ὁ διάβολος νὰ ξεφανερῶνται εἰς τὸ τέλος ὅλα!

— Τὸ παιδί εἶναι αὐτὸ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα τοῦ εἶπετε χθές, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, ὑποδεικνύσα ἀμελῶς τὸν σύζυγόν της· ἡ νοσοκόμος ἐκείνη ἔκλειψε τὴν μητέρα.

— Ἐν ὅσῳ ἀκόμη ἔζη; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ.

— Μετὰ τὸν θάνατόν της, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ μετὰ τινος φρίκης. Ἐπῆρε ἀπὸ τὸ πτώμα τῆς μητρὸς, ἐκείνου ὅπου αὐτὴ τὴν παρεκάλεσεν εἰς τὴν τελευταίαν της ὥραν νὰ το φυλάξῃ διὰ τὸ παιδί της.

— Καὶ ἐκείνη τὸ ἐπώλησε! ἀνεκραύγασεν ὁ Μῶνξ ἀπελπίς. Τὸ ἐπώλησε; ποῦ; πότε; εἰς ποῖον; πρὸ πόσου καιροῦ;

— Τὴν στιγμὴν ὅπου μὲ μὲγάλον κόπον μοὶ ἔλεγεν ὅτι τὸ ἔκλειψεν, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, ἐπανεπέσεν εἰς τὸ κρεβάτι της καὶ ἐξεψύχησε.

— Χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε; εἶπεν ὁ Μῶνξ

μανιώδης· εἶναι ψεῦμα, δὲν με γελοῖον ἐμέ. Θὰ εἶπε καὶ κἀτι τι ἄλλο. Θὰ σας σκοτώσω καὶ τοὺς δύο ἂν χρειασθῇ, ἀλλὰ θὰ μάθω τί εἶπε.

— Δὲν ἐβγάλεν οὐδὲ γρῦ πλέον, εἶπεν ἡ γυνὴ, ἥτις οὐδόλως ἐφάνη ταραχθεῖσα ἐκ τῆς παραφορᾶς τοῦ ξένου, ἐν ᾧ τὸν ἀντιόν ὁ κύριος Μπάμπλ εἶχε κυριεθῆ ὑπὸ φόβου ὑπερβολικοῦ· ἀλλὰ μὲ τὸ χέρι της ἐπίασε τὸ φόρεμά μου, καὶ ὅταν εἶδα ὅτι ἦτο νεκρὰ προσπαθοῦσα νὰ βγάλω τὸ χέρι της παρετήρησα πῶς ἐκράτει σφικτὰ ἐν παλαιῶν κομμάτι χαρτί.

— Καὶ τί εἶχεν αὐτὸ διπλωμένο;... ἠρώτησε διακρίψας αὐτὴν ὁ Μῶνξ.

— Τίποτε ἀπολύτως, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ· ἦτο ἀπόδειξις τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου.

— Τίνος; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ.

— Θὰ σας τὸ εἶπω ἀργότερα, εἶπεν ἡ γυνὴ. Ὑποθέτω ὅτι εἶχε κρατήσει πολὺν καιρὸν τὸ κόσμημα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ το ξεκάμῃ μὲ μεγάλην ἀφέλειαν, ἔπειτα τὸ ἐνεχυρίσασε καὶ ἀνανέωνε κάθε χρόνον τὴν ἀπόδειξιν διὰ νὰ μὴ λήξῃ καὶ τὸ χάσῃ. Περίστασις φαίνεται δὲν παρουσιάσθη διὰ νὰ τὸ ἀποσύρῃ, καὶ, καθὼς σὰς λέγω, ἀπέθανε κρατοῦσα εἰς τὸ χέρι τὸ χαρτί ἀκόσμητον καὶ μεταχειρισμένον· ἡ προθεσμία ἔληγε μετὰ δύο ἡμέρας. Ἐσκέφθη ὅτι τὸ κόσμημα αὐτὸ κάμμιαν ἡμέραν θὰ εἶχε ἀξίαν, καὶ τὸ ἐπῆρα.

— Ποῦ εὐρίσκειται τώρα; ἠρώτησε πάραυτα ὁ Μῶνξ.

— Ἐδῶ εἶναι, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ. Καὶ ὡς ἀνακουφισθεῖσα, διότι ἀπηλλάγη αὐτοῦ, ἔτριψε μετὰ σπουδῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης μικρὸν δερμάτινον σακκίδιον, μόλις χωρὸν ἐν ὄρολόγιον. Ὁ Μῶνξ ἤρπασεν αὐτὸ, καὶ μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὸ ἤνοιξε. Περιεῖχε δὲ μικρὰν χρυσὴν μεταλλίαν μετὰ δύο βροστρῶν καὶ ἐνὸς δακτυλίου ἀρραβῶνος.

— Ἐχει μέσα χαραγμένον τὸ ὄνομα Ἀγνὴ, εἶπεν ἡ γυνὴ· οἰκογενειακὸν ὄνομα ἔλλειπει. Ἐπειτα ἔχει μίαν χρονολογίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἐνὸς ἔτους περίπου πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὸ περιεχόμενον τοῦ σακκιδίου.

— Ὅλα, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ.

Ὁ κύριος Μπάμπλ ἀνέπνευσεν, ἰδὼν μετὰ χαρᾶς ὅτι ἡ ἱστορία ἐπλησιάζεν εἰς τὸ τέλος της καὶ εἰσέτι δὲν ἐγένετο λόγος περὶ ἀποδόσεως τῶν εἰκοσι πέντε λιρῶν.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα γνωρίζω περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς τὸν Μῶνξ μετὰ βραχέαν σιγὴν, καὶ δὲν θέλω νὰ εἰξεύρω περὶ αὐτῆς, αὐτὸ εἶναι πλέον ἀσφαλές. Ἀλλὰ ἡμῶς νὰ σας παρακαλέσω νὰ μου ἐξηγήσῃτε δύο ζητήματα;

— Ὅλα, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ.

— Ὅλα, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ.

— Ὅλα, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ.

— Ὅλα, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Μῶνξ, ἐκπλαγείς ὄψωσον. Ἄν σοῦ ἀπαντήσω ὅμως ἢ ὄχι εἶναι ζήτημα.

— Τότε τὰ ζητήματα γίνονται τρία, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ κύριος Μπάμπλ χάριν ἀστεϊσμοῦ.

— Αὐτὰ ἐπεριμένατε νὰ μάθετε ἀπὸ ἐμὲ; ἠρώτησεν ἡ οἰκονόμος.

— Ναι, ἀπεκρίνατο ὁ Μῶνξ, καὶ τὸ ἄλλο ζήτημα;

— Περὶ τοῦ τί σκοπεύετε νὰ το κάμετε, καὶ ἂν ἠμπορεῖτε νὰ το μεταχειρισθῆτε ἐναντίον μου.

— Οὐδέποτε, ἀπεκρίνατο ὁ Μῶνξ οὔτε ἐναντίον σας οὔτε ἐναντίον μου. Νά! Κοιτάξατε, ἀλλὰ μὴ κάμετε βῆμα διότι εἰσθε χαμένοι.»

Ταῦτα εἰπὼν παρεμέρισεν αἴφνης τὴν τράπεζαν καὶ τραβήξας ἓνα σιδηρὸν κρίκον ἀνοίξεν εὐρείαν καταπακτὴν ἀκριβῶς ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ κυρίου Μπάμπλ, ὅστις ὀπισθοδρόμησεν ὀλίγα βήματα ἐντρομος.

«Κοιτάξατε εἰς τὸ βῆθος, εἶπεν ὁ Μῶνξ καταβιάζων τὸν φανὸν εἰς τὸ βῆθος· ἠμποροῦσα νὰ σας κρημίσω εὐκολώτατα, ἂν ἤθελα, ὅτε ἐκάθησθε ἐπάνω.»

Ἐνθαρρυνθεῖσα οὕτως ἡ οἰκονόμος ἐπλησίασεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς καταπακτῆς, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κύριος Μπάμπλ, ὑπὸ περιεργίας κινούμενος, ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τὸ αὐτό. Τὸ δρμητικὸν τοῦ ποταμοῦ ρεῦμα, αὐξήσθην διὰ τῆς βροχῆς, ἐρόχθει εἰς τὸ βῆθος τοῦ βαράθρου, ὁ δὲ ῥόθος αὐτοῦ κατέπνιγε πάντα ἄλλον κρύον. Ὑπῆρχεν ἄλλοτε ἐκεῖ εἰς μύλος, τὸ δὲ περὶ τὸν παλαιὸν αὐτοῦ τροχὸν ἀρριζὸν ρεῦμα, μὴ ἀναχαιτιζόμενον ὑπὸ τῆς ἀσθενῶν κωλυμάτων, ἐξέωρμαι ἐκεῖθεν μετὰ μείζονος δυνάμεως.

«Ἰὼν ἐρρίπτετο τὸ σῶμα ἀνθρώπου εἰς τὸ ρεῦμα αὐτὸ, ποῦ θὰ εὐρίσκειτο αὐριοῦν τὸ πρῶν; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ, περιέργων τὸν φανὸν κατὰ παντοίας διευθύνσεις ὅπως φωτίσῃ τὸ ζοφερὸν ἐκεῖνο φέαρ.

— Δώδεκα μίλια μακρὰν καὶ κατακομματιασμένον, ἀπεκρίνατο ὁ Μπάμπλ ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ φρικιάσας.

Ὁ Μῶνξ ἐξήγαγε τοῦ κάλπου του τὸ μικρὸν δέμα, ἔπερ ἐν σπουδῇ εἶχε κρύψει, προσέδρασε αὐτὸ στερεῶς εἰς τεμάχιον μολύβδου, ἐκεῖ που πλησίον εὐρεθέντος, καὶ τὸ ἔτριψεν εἰς τὸ βῆθος. Ἐπέσε τοῦτο κατ' εὐθείαν, ἠκούσθη ἀσθενῆς κρότος αὐτοῦ παρόντος εἰς τὸ ρεῦμα, ὅπερ παρέσυρεν αὐτό.

Καὶ οἱ τρεῖς προσελθόντες ἀλλήλους, καὶ ἐφώνησαν ὡς ἀνακουφισθέντες ἐκ μεγάλου βάρους.

«Ἐτελείωσεν! εἶπεν ὁ Μῶνξ κλείσας τὴν καταπακτὴν ἐν ἡ θάλασσα ἀποδίδει τοὺς εἰς τὰ βῆθη της νεκρούς, καθὼς λέγουν τὰ βιβλία, φυλάττει ὅμως τὸν χρυσὸν καὶ τὴν ἄργυρον, καὶ

κατὰ συνέπειαν αὐτὸ τὸ κολοκύθι. Δὲν ἔχομεν ἄλλο τίποτε νὰ εἰπούμε, ὥστε δυνάμεθα νὰ διακόψωμεν τὴν εὐχάριστον αὐτὴν συνέντευξιν.

— Μετὰ πάσης χαρᾶς, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ κύριος Μπάμπλ, ἀνοικεῖον δεκνόντων ζήλων.

— Ἐλπίζω πῶς θὰ βάλετε κλειδί εἰς τὴν γλῶσσάν σας, εἶπεν ὁ Μῶνξ ἀπειλητικῶς. Ὅσα διὰ τὴν γυναῖκά σας, εἶμαι βέβαιος περὶ αὐτῆς.

— Ἔχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμὲ, νέε μου, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπάμπλ λίαν εὐγενῶς, διευθυόμενος μετὰ πολλῶν ὑποκλίσεων πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀναβάθρας· εἶναι τὸ συμφέρον ὅλων μας, νέε μου, καὶ ἐννοεῖται, εἶναι καὶ ἰδικόν μου συμφέρον, κύριε Μῶνξ.

— Χαίρω πολὺ διὰ λογαρισμὸν σου νὰ σε ἀκούω νὰ ἐμιλῆς τοιουτοτρόπως, παρετήρησεν ὁ Μῶνξ. Ἀνάψατε τὸ φανάρι σας καὶ ξεκουμπισθῆτε τὸ ἄγγυρόν σας!

Εὐτυχῶς ἡ σύστασις αὕτη ἐπῆλθεν ἐν καιρῷ, διότι ἂν ἄλλην μίαν ὑπόκλησιν καὶ ἐν ἀκόμῃ βῆμα ἔκαμνε πρὸς τὰ ὀπίσω ὁ κύριος Μπάμπλ, θὰ κατακρημνίζετο ἀφεντικῶς εἰς τὸ κάτω πᾶτωμα, διότι ἐλάχιστον ἀπέχετο τῆς ἀναβάθρας. Ἦναψε τὸ φανάριόν του ἀπὸ τὸ τοῦ Μῶνξ, καὶ μὴ στέργων κατ' ἐλάχιστον νὰ παρατείνῃ τὴν συνδιάλεξιν, κατέβη ἐν σιγῇ ἀκλουθούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του. Ὁ Μῶνξ προεχώρησε τελευταίος πάντων, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἔστη ἐπὶ τῶν βαθυμειδῶν, ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἠκούετο ἄλλος κρότος, ἐκτὸς τοῦ τῆς κρουνηδὸν καταπιπτοῦσης βροχῆς καὶ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ.

Διῆλθον οὕτω τὸ ἰσόγειον βραδέως καὶ μετὰ προσφιλῆς, διότι ὁ Μῶνξ ἐφοβῆτο καὶ τὴν ἰδίαν σκιάν, ὁ δὲ Μπάμπλ κρατῶν πολὺ χαμηλὰ τὸν φανὸν, οὐ μόνον μετὰ πολλῆς ἐβδόξῃ προσοχῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ βῆμά του ἦτο κοῦφον, πρᾶγμα παραδοξότατον δι' ἄνδρα ὡς οὗτος εὐσκαρον. Ἄλλ' ἐφοβῆτο μὴ ὑπῆρχον πανταχοῦ κρύφιοι καταπακταί. Ὁ Μῶνξ ἤνοιξεν ἀθαρῶς τὴν θύραν δι' ἧς εἰσῆλθον, ἀντεχειρέτισεν αὐτοὺς δι' ἀπλῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς, καὶ τὸ ὄλθιον ζεῦγος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ἐν μέσῳ τοῦ σκότους καὶ τοῦ βροχῶδου.

Μόλις οὗτοι ἐξῆλθον, καὶ ὁ Μῶνξ, ἀκατανίκητον αἰσθανόμενος ἀποστρεφθῆν πρὸς τὴν μοναξίαν, προσεκάλεσε παιδὰ τινὰ, ὅστις ἔμενε κεκρυμμένος ἐκεῖ που κάτω, καὶ προπαρευομένου τούτου μὲ τὸν φανὸν ἀνὰ χεῖρας, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΛ'

Ἐν ᾧ ὁ ἀναγνώστης ἀνευρίσκει γνωστότατα αὐτῷ ἔντιμα ὑποκείμενα, καὶ θὰ μάθῃ τὴν μεταξὺ τοῦ Μῶνξ καὶ τοῦ Ἰουδαίου σχεδιασθεῖσαν ἀξιολόγητον σκευασίαν.

Δύο ὄρας περίπου πρὸ τῆς συνεντεύξεως, ἦν

άνωτέρω διηγήθημεν, εξυπνήσας δ κύριος Ούλι-
λιαν Σάικς ήρώτησε τί ώρα είναι.

Τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου Σάικς δὲν ὁμοιάζε
μὲ ἐκεῖνο, ἐν ᾧ κατόκει πρὸ τῆς εἰς Τσέρτσου
ἐκδρομῆς, ἀν καὶ ἐκεῖτο ἐν τῇ αὐτῇ συνοικίᾳ
καὶ οὐ μακρὰν τοῦ παλαιοῦ οἰκήματός. Ἦτο δὲ
στενὸν καὶ ἀθλίως ἐσκευασμένον, δεγόμενον τὸ
φῶς ἐξ ἑνὸς ἐν τῇ στέγῃ φεγγίτου, ἐξ οὗ ἐφαί-
νετο ἡ ὁδός. Ἐν γένει τὰ πάντα ἐδείκνυον ὅτι ὁ
ἀξιόλογος ἐκεῖνος ἀνὴρ ὑπέστη ἀποτυχίας πολ-
λάς. Ἐπιπλά τὸ δωμάτιον ὀλίγιστα εἶχε καὶ
ἄθλια, καὶ παντελῆς ὑπῆρχεν ἔλλειψις καὶ τῶν
ἀπολύτως ἀναγκαίων· τὰ πάντα ἐμαρτύρουν με-
γάλην στενοχωρίαν καὶ δυστυχίαν. ἄτινα ἐν ἀ-
νάγκῃ, ἐλλείψει ἄλλων ἀποδείξεων, ἠδύνατο νὰ
βεβαιώσῃ ἡ ὄψις ἀπλῶς τῆς ὠχρᾶς καὶ κατίζ-
χου φυσιογνωμίας αὐτοῦ τοῦ κυρίου Σάικς.

Ὁ κακοῦργος ἔκειτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλί-
νης, περιτετυλιγμένος δίκην κοιτώνιτου διὰ τοῦ
μεγάλου λευκοῦ τοῦ ἐπειδύτου. Ἦ νεκρικὴ ὠ-
χρότης αὐτοῦ, ὁ ἥπιος νυκτικὸς σκοῦφος καὶ
ὁ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀξίωτος πάγων, καθί-
στων αὐτὸν ἔτι μάλλον ἀποτρόπαιον. Ὁ κίων
ἐκάθητο πλησίον τοῦ κυρίου του, ἐπὶ μὲν θεω-
ρῶν περιλύπως αὐτὸν, ἐπὶ δὲ ἀνατείνων τὰ ὄψα
καὶ ὑποκόφως γρυλλίζων ἄμα ἤκουε τὸν ἐλάχι-
στον κρότον ἐν τῇ ὁδῷ ἢ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Πλησίον
τοῦ φεγγίτου ἐκάθητο γυνή, μετὰ ζέσεως ἀσχο-
λουμένη εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν παλαιῶν ὑπενδύ-
του, ἀποτελοῦντος μέρος τῆς ἐνδυμασίας τοῦ
κακοῦργου· τοσοῦτω ἢ ἦτο αὐτὴ ὠχρὰ καὶ ἐξη-
σθενημένη ἐκ τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ τῶν στερήσεων,
ὥστε ἐξ οὐδενὸς ἄλλου ὀφθαλμοῦ τὴν αὐτὴν ὡς
τὴν Νάνσου, ἢ μόνον ἐκ τῆς φωνῆς, δι' ἧς ἀπεκρί-
γατο εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Σάικς.

«Ἐπὶ τὰ ὄψα ἐσήμαναν, εἶπε. Πῶς εἶσαι ἀ-
πόψε, Σάικς;

— Ἀδύνατος ἂν παιδί, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς
βλασφημῶν. Ἐὰν εἶδῃς δὸς μου τὸ χέρι σου νὰ
σηκωθῇ ἀπὸ τὸ ἀναθεματισμένον αὐτὸ κρεβάτι,
ἀδιάφορον πῶς.»

Ἦ ἀσθένεια δὲν ἐμετρίασε τὴν βιαστικότητα τοῦ
χαρκατήρος τοῦ Σάικς, διότι ὅτε ἡ νεῆνις ἐβόη-
θησεν αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ καθίσῃ εἰς ἐν
κλίσημα, ὑπεντοθέρωσε κατόρας τινὰς κατὰ τῆς
ἀδεξιότητος αὐτῆς καὶ τὴν ἐκτύπησε.

«Τί κλαυθίζεις τώρα; εἶπεν ἔλα, μὴν κά-
θεσαι αὐτοῦ καὶ μὲ σκοτίζης. . . Ἄν δὲν ἔξερ-
γης τίποτε καλλίτερον νὰ κάμῃς, ξεμπέρδευε
ἡ γρήγορα. . . ἀκούς;

— Σὲ ἀκούω, ἀπεκρίνατο ἡ νεῆνις, ἀποστρέ-
ψασα τὸ πρόσωπον καὶ προσπαθήσασα νὰ γε-
λάσῃ. Τί σου κατέβη πάλι ἀπόψε ἔς τὸ νοῦ,
Μπίλ;

— Ὡ, ὦ! μοῦ ἄλλαξες χαβᾶ, εἶπεν ὁ Σάικς
ἰδὼν δάκρυα ὑποτρέμοντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
τῆς Νάνσου· καὶ κάνας καλά.

— Μήπως ἐννοεῖς μὲ αὐτὸ πῶς ἔχεις σκοπὴ
νὰ με κακομεταχειρισθῆς ἀπόψε, Μπίλ, εἶπεν ἡ
νεῆνις, ἐπιθεῖσα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὄμου
τοῦ κακοῦργου.

— Διατί ὄχι; εἶπεν οὗτος.

— Τόσαις νύκτες τώρα, εἶπεν ἡ Νάνσου μετὰ
παραπόνου, καθιστόντος γλυκεῖαν τὴν φωνὴν
αὐτῆς, τόσαις νύκτες ἀγρυπνῶ εἰς τὸ προσκέφα-
λόν σου καὶ σε περιποιούμαι ἂν μικρὸ παιδί,
καὶ πρώτη φορά τώρα μὲ κακομεταχειρισθῆς
καὶ ἂν το ἐσυλλογίζετο αὐτὸ δὲν θὰ το ἔκα-
μνες, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Ἔλα, ἔλα, ὁμολόγησε
πῶς δὲν θὰ το ἔκαμνες.

— Ἔ, καλά, ὄχι, δὲν θὰ το ἔκαμνα, ἀπε-
κρίνατο ὁ Σάικς. Ὁ διάβολος νὰ με πάρῃ! νὰ,
αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένον κορίτσι πάλι ἤρχισε
τὰ κλαύματα!

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν αὐτὴ πεσοῦσα ἐφ'
ἐνὸς καθίσματος· μὴ δίνης προσοχῆ, θὰ περάσῃ
ἡ γρήγορα.

— Τί θὰ περάσῃ ἡ γρήγορα; ἠρώτησεν ὁ Σάικς
διὰ τοῦ συνήθους ἀποτόμου τρόπου του· τί πα-
λαβομάρα πάλι σοῦ κατέβη ἔς τὸ κεφάλι; Ἔλα,
σῆμα ὀρθῆ, κουνήτου, καὶ μὴ με κάνης νὰ
χάνω τὴν ὑπομονή μου μὲ τὰς γυναικείαις κου-
ταμάραις σου!»

Ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιστάσει ἡ παρότρυνσις αὐτὴ
καὶ ὁ τόνος δι' οὗ ἐλέγηθη, θὰ ἐπετόγγανον τοῦ
σκοποῦ· ἀλλ' ἡ νεῆνις, ἥτις ἦτο κατεξηνητη-
μένη καὶ ἐστερεῖτο κατ' ὀλοκληρίαν δυνάμεων,
ἀνέκλινε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ νότου τῆς
καθέδρας καὶ ἐλιποθύμησε προτοῦ νὰ προφθάσῃ
ὁ κύριος Σάικς νὰ προσθέσῃ καὶ τὰς βλασφημίας,
δι' ἃν συνείθιζε νάρτῃ τὰς ἀπειλάς του ἐν
τοιαύταις περιστάσει. Ἄγνοῦν δὲ τί νὰ ποιήσῃ
εἰς τοιαύτην ἀπρόοπτον ἀντίρρησην κατὰ τῶν
ἀπειλῶν του, προσέτρεξε κατὰ πρόπτον εἰς με-
ρικὰς βλασφημίας, ἀλλ' ἰδὼν ὅτι ὁ τρόπος οὗ-
τος τῆς περιποιήσεως οὐδαμῶς ὠφέλει τὴν πά-
σχουσαν, ἐπεκαλέσατο βοήθειαν.

«Τί τρέχει λοιπὸν, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ
Ἰουδαῖος ἀνοίξας τὴν ὄψαν.

— Τήραξέ ἐκεῖ καὶ φρόντισε διὰ τὸ κορίτσι!
εἶπεν ὁ Σάικς μετ' ἀνυπομονησίας, ἀντὶ νὰ κά-
θεται αὐτοῦ νὰ πολυλογῆς καὶ νὰ μου ζαρώνης
τὴν μούρη σου.»

Ὁ Φίειγγιν, ἐκπέψας κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἔ-
σπευσε νὰ βοηθήσῃ τὴν Νάνσου, ἐν ᾧ ὁ Γζὼν
Ντόκινς (ὁ καὶ ἄλλως καλούμενος Ἀπανωλα-
διᾶς), ὅστις εἶχεν εἰσελθεῖ κατόπιν τοῦ σεβα-
σμίου φίλου του, ἀπέθιγε κατὰ γῆς δάμα τι ὀ-
περ ἔφερε, καὶ ἀρπάσας μίαν φιάλην ἐκ τῶν χει-
ρῶν τοῦ κυρίου Τσάρλυ Μπέιτς, ὅστις ἤρχετο ὀ-
πισθὲν του, ἐξεπομάτισεν αὐτὴν ἐν ἡπιῇ ἐφθαλ-
μοῦ διὰ τῶν ὀδόντων του, ὅπως ἐγγύσῃ μέρος
τοῦ περιχομένου ἐν αὐτῇ ποτοῦ εἰς τὸ στόμα
τῆς ταλαιπώρου κόρης, ἀφ' οὗ ὄμοις προηγου-

μένους διὰ νὰ μὴ κάμῃ λάθος καὶ χύσῃ ἄλλο
ἀντ' ἄλλου ἔπιεν αὐτὸς κρᾶτος ὀλίγον.

«Ἄερισέ την μὲ τὸ φουστῆρ, Τσάρλυ, εἶπεν
ὁ κύριος Ντόκινς· καὶ σὺ, Φίειγγιν, κτύπα της
τὰ χέρια, καὶ ὁ Μπίλ ἔς τῆς ξεσφίγγῃ τὰ φο-
ρέματα.»

Ἄν προσπαθῆσαι πάντων δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐ-
πενέγκωσι τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, διότι
πάντες κατέγιναν μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ
ζήλου, ἰδίως μάλιστα ὁ κύριος Μπέιτς, εἰς τὴν εἰ-
χεν ἀνατεθῆ τὸ διὰ τοῦ φουστῆριου ἀέρισμα,
ὅπερ ἐθεώρησεν ὡς διασκεδαστικώτατον ἀστει-
σμόν. Ἦ νεῆνις βαθρηθὴν συνῆλθεν εἰς ἐμυτὴν,
ἐπλησίασε συρομένη εἰς ἐν κλίσημα πλησίον τῆς
κλίνης, καὶ ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν της μεταξὺ
τῶν προσκεφαλαίων, ἀφείσα τὸν Σάικς νὰ ἐρωτᾷ
μετ' ἐκπλήξεως τοὺς προσελθόντας πῶς ἦλθον
τόσον ἀπρηδοκίως.

«Ποῦς κακὸς ἀνεμὸς πῶς ἔρριξεν ἐδῶ; ἠρώ-
τησε τὸν Φίειγγιν.

— Δὲν μας ἔφερε κακὸς ἀνεμὸς, ἀγαπητέ
μοι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος· διότι οἱ κακοὶ ἀ-
νεμοὶ δὲν φέρουν τίποτε καλόν, καὶ ἐγὼ σὰς ἔ-
φερα κατὰ τι, τὸ ὅποιον θὰ σας χαρηνταίη. Ἀ-
πανωλαδιᾶ, φίλε μου, ἀνοίξε τὸ δέμα, καὶ δὸς
εἰς τὸν Μπίλ ἔλα ἐκεῖνα διὰ τὰ ὅποια ἐξοδεύ-
σαμεν ὅσα χρήματα εἶχαμεν σήμερον τὸ προῖ.»

Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ὑπήκουσε καὶ ἔλυσε τὸ δέ-
μα, ἀρκοῦντως ἂν ὀγκῶδες καὶ περιτετυλιγμέ-
νον διὰ παλαιῶν τραπέζιων ἀνδρόλου. Ἀκολουθῶν
ἐν πρὸς ἐν παρεδίδα τὰ περιεχόμενα εἰς τὸν κύριον
Μπέιτς, ὅστις ἀπέθιγεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης,
ἐκθαιάζων τὴν ποιότητα καὶ τὴν σπανιότητα
αὐτῶν.

«Τήραξέ, Μπίλ, μίαν κρεατόπικνην ἀπὸ κουνέ-
λια! ἀνεφώνησεν ἐκτυλίξας μίαν πλακοῦντα·
τί τρυφερὰ καὶ νόστιμα κρέατα, καὶ δὲν εἶναι ἀ-
νάγκη νὰ τα βγάλῃς· μισὴ λίτρα πράσινο τσάι,
καλὴ καὶ δυνατὴ, καὶ ζάχαρι, καὶ φουμάκια ὀ-
ρεκτικὰ τυρὶ τοῦ Γκλότσεστερ πρώτης. . . καὶ
κοντὰ ἔς τὰ ἄλλα τί θὰ εἰπῆς καὶ δι' αὐτὰ.»

Συγχρόνως δὲ εἰς τὸ τέλος τοῦ πανηγυρικοῦ
του, ὁ Μπέιτς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ εὐρέος θυλακίου
του μεγάλην φιάλην αἴνου ἐρημητικῶς πεπωμα-
σμένον, ἐν ᾧ ὁ κύριος Ντόκινς ἐπλήρωσεν ἐν πο-
τήριον ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἄλλῃ φιάλῃ ἂν αὐτὸς ἔφερε
περιεχομένου ποτοῦ, ὅπερ ὁ ἐν ἀναρρώσει διατε-
λῶν Σάικς ἔπιεν ἀνοῦ ἐνδοιασμοῦ ἀμυστί.

«Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰβραῖος, προστρέβων τὰς
χεῖρας μετ' εὐαρεσκείας· ἔλα θὰ πᾶνε πρῖμα
τώρα, Μπίλ, ἔλα θὰ πᾶνε πρῖμα.

— Ὅλα θὰ πᾶνε πρῖμα! ἀνεφώνησεν ὁ
Σάικς· εἶχα τὴν καιρὸν νὰ πᾶνω πρῖμα ἐκατὸ
φορὰς ἔς τὸν ἄλλον κόσμον προτοῦ νὰ λθῶτε νὰ
με βοηθήσητε. Εἶναι πράγμα αὐτὸ, γεροκα-
κοῦργε, νὰ φῖνῃς ἕναν ἄνθρωπον εἰς αὐτὴν τὴν

κατάστασιν περισσώτερον ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδας!

— Τὴν ἀκούετα; εἶπεν ὁ Ἰβραῖος πρὸς τοὺς
μαθητὰς αὐτοῦ ὑψώσας τοὺς ὤμους. Καὶ ἡμεῖς
ὅπου τοῦ ἐφέραμε τόσῳ ὄρατι πράγματα!

— Δὲν παρακονοῦμαι δι' αὐτὸ, ὑπολαβὼν εἶ-
πεν ὁ Σάικς, προῦνθις ὀλίγον ὅτε ἔρριψεν ἐν
βλέμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἀλλὰ πῶς ἔμπορεῖτε
νὰ δικαιολογηθῆτε, καὶ μὲ ἀφήσατε τόσον και-
ρὸν ἐδῶ ἀρρωστοῦ, καὶ χωρὶς νάχω μὲ τί νὰ
κάψω τὴν γλῶσσά μου, καὶ δὲν σὰς ἔμελλε κα-
θόλου, ὡς νὰ ἤμουν ἂν αὐτὸ τὸ σκυλὶ! Διῶξέ
το, Τσάρλυ.

— Δὲν εἶδα ποτὲ μου πανηρότερον σκυλὶ, εἶ-
πεν ὁ κύριος Μπέιτς ἐκτελὼν τὴν διαταγὴν τοῦ
Σάικς. Σοῦ μυρίζεται τὰ φαγητὰ καὶ τρέχουν
τὰ σῆλια του.

— Σάικς! ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς πρὸς τὸν
σκύλον, γρυλλίζοντα ὑποκάτω τῆς κλίνης ὅπου
ἐκρύβη. Τὸ λοιπὸν, γερομασκαρά, τί δικαιολο-
γία εἶχες;

— Ἐλεῖτα ἀπὸ τὸ Λονδίνον περισσώτερον
ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα, ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίνατο
ὁ Ἰβραῖος.

— Καὶ τῆς ἄλλαις δεκαπέντε ἡμέραις; ἠ-
ρώτησεν ὁ Σάικς. Διατί μ' ἐγκατελείψατε μο-
νάχον εἰς τὸ στρώμά μου, ἂν ποντίζῃς εἰς τὴν
τρόπικόν σου;

— Δὲν ἔμπορεῖσα νὰ κάμω ἄλλοιῶς, Μπίλ,
ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος. Δὲν θέλω νὰ εἶπω πε-
ρισσώτερον ἐμπροστὰ εἰς ἄλλους, ἀλλὰ σοῦ λέγω
πῶς δὲν ἔμπορεῖσα νὰ κάμω ἄλλοιῶς, σοῦ τὸ
βεβαιῶναι εἰς τὴν τιμὴν μου.

— Μὲ βεβαιῶνεις ἔς τί; ἀνεκραύγασε βρον-
τοφώνως ὁ Σάικς μετὰ μεγίστης περιφρονησεως.
Παιδιά, κόψετε μου ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν κρεα-
τόπιττα, διὰ νὰ πᾶν κάτω αὐτὸ πού ἄκουσα.
Θὰ με πνίξῃ.

— Μὴ συγχίζεσαι, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἰ-
βραῖος ταπεινῶτατα. Δὲν σ' ἐλησμένησα καθό-
λου, Μπίλ, οὔτε μίαν στιγμὴν, μὲ ἀκούς;

— Ὡ βέβαια, μ' ἐσυλλογίσθης, ἀπεκρίνατο
ὁ Σάικς, πικρῶς μειδιῶν. Ἐν ᾧ ἐπροσάδενα εἰς
τὸ στρώμά μου μὲ θερμὴν καὶ κρυάδα, τοῦ λό-
γου σου δὲν ἔπαυες νὰ σχεδιάζης ἐπιχειρήσεις·
καὶ ὁ Μπίλ ἔπρεπε νὰ κάμῃ τούτο, ὁ Μπίλ νὰ
κάμῃ ἐκεῖνο καὶ τόσα ἄλλα, ἔταν σηκωθῇ ἔς τὸ
πόδι, καὶ ἔλα αὐτὰ διὰ τίποτε· χωρὶς αὐτὸ τὸ
κορίτσι, θὰ σα εἶχε κκαρῶσει.

— Ἦ, λοιπὸν Μπίλ, εἶπεν ὁ Ἰβραῖος, σπεύ-
σας νὰ ἐπισημάνῃ τῆς τελευταίας φράσεως τοῦ
Σάικς. Χωρὶς αὐτὸ τὸ κορίτσι λέγεις; Καὶ αὐτὸ
τὸ κορίτσι ποῖος ἄλλος σοῦ τὸ ἐπρομήθευσε
παρὰ ἐγώ;

— Ὅσοι δι' αὐτὸ, εἶναι ἀλήθεια! εἶπεν ἡ
Νάνσου πλησιάζουσα ταχέως. Ἔλα, ἀρκοῦν πλέον
αὐτὰ! Ἄς τελειώσωμεν!»

Διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Νάνσου ἡ συνομιλία

έλαβεν ἄλλην τροπήν. Οἱ παῖδες, ὑπέκριντες εἰς ἀδύνατον νεῦμα τοῦ Ἰουδαίου, προσήνεγον αὐτῇ νὰ πῆ, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔπιε κατὰ κέρου. Ὁ Φείγγιν, προσποιούμενος ἀσυνήθη φαιδρότητα, διεσκέδασεν ὀπωσὸν τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ κυρίου Σάικς, ὑποκρινόμενος ὅτι ἐξελάμβανε τὰς ἀπειλὰς του ὡς ἀστεϊσμούς διασπαστικωτάτους, καὶ ἐγκαρδίως γελῶν διὰ μίαν ἢ δύο βαρυάστους ἀστεϊότητας, ἄς αὐτός μετ' ἐπανειλημμένας σπονδὰς εὐηρεστήθη νὰ κάμῃ.

«Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ καὶ ἄγια, εἶπεν ὁ Σάικς· ἀλλὰ πρέπει νὰ μου δώσετε παράδες ἀπόψε.»

— Δὲν ἔχω ἀπάνω μου λεπτὸ, Μπίλ, λεπτὸ τσακισμένον, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Τότε θὰ ἔχῃς ἀρκετὰ εἰς τὸ σπίτι, εἶπεν ὁ Σάικς, καὶ πρέπει νὰ μου δώσης μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ.

— Εἰς τὸ σπίτι! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος ἀνατείνας τὰς χεῖρας· δὲν ἔχω οὔτε ὄσα ἀρκοῦν διὰ νὰ...

— Δὲν εἰξέρω πόσα ἔχεις, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Σάικς, καὶ σὺ ὁ ἴδιος μάλιστα δὲν θὰ καλοξέρῃς, γιατί πολὺς καιρὸς χρειάζεται ὅσῳ ποῦ νὰ μετρηθῶν ὄσα. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδιάφορον· μοῦ χρειάζονται χρήματα, καὶ ἀπόψε μάλιστα.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπε στένων ὁ Ἰουδαῖος. Θὰ στείλω ἀμέσως τὸν Ἀπανωλαδιῶν.

— Νὰ τὸν ἀφήσῃς τὸν Ἀπανωλαδιῶν νὰ κἀθεταῖ ἡσυχος, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Σάικς. Ὁ Ἀπανωλαδιῶν ἔξερει νὰ τα φέρῃ ὄσα ἔς τὴν ἀπανωλαδιᾶ· ἂν τὰ πάρῃ εἰς τὰ χεῖρα του, ἡμπορεῖ νὰ λησμονήσῃ νὰ ἔλθῃ, ἢ νὰ χαθῇ εἰς τὸν δρόμον, ἢ νὰ πέσῃ εἰς κἀνένα δόκανο, καὶ ὄσα αὐτὰ ἐπίτηδες διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ πλάσῃ προφάσεις. Τούς παράδες διὰ μεγαλειτέραν ἀσφάλειαν θὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς πάρῃ ἀπὸ τὴν λυκοφυλιά σου ἢ Νάνσου, καὶ ὅσῳ νὰ γυρίσῃ ἐγὼ θὰ το πάρω κομματάκι διπλά ἐδῶ.»

Μετὰ πολλὰς συζητήσεις καὶ διαπραγματεύσεις, ὁ Ἰουδαῖος περιέκοψε τὸ ζητηθὲν ποσὸν ἀπὸ πέντε λίρων στεργλινῶν εἰς τρεῖς λίρας, τέσσαρα σελλίνια καὶ ἕξ πέννας, ποιῶν φρικτοὺς ὄρκους ὅτι μόνον δεκακοτὰ πένναι ἐναπελείποντο αὐτῷ. Ὁ κύριος Σάικς ἔκαμε τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἀφ' οὗ ἦτο ἀδύνατον νὰ λάβῃ πλειότερα, ἤρκειτο κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ ὀρισθὲν ποσόν, καὶ ἡ Νάνσου ἠτοιμάσθη νὰ κολοῦσῃ τὸν Ἰουδαῖον μέχρι τῆς οἰκίας του, ἐν ᾧ οἱ δύο παῖδες ἐτακτοποιοῦν τὰς ζωτροφίας ἐν τῷ ὄψοφυλακίῳ. Ὁ Ἰουδαῖος ἀπεχαιρέτισε τὸν ἐπιστήμιον καὶ ἀφωσιμμένον φίλον του, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ οἶκόν του μετὰ τῆς Νάνσου καὶ τῶν δύο παιδῶν, ὃ δὲ κύριος Σάικς, ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης του ἠτοιμάζετο νὰ κοιμηθῇ ἀναμένων τὴν ἐπάνοδον τῆς νεάνιδος.

Ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Ἰουδαίου εὔρον τὸν Τω-

βίαν Κράικτ καὶ τὸν κύριον Τσίτλιγκ χαρτοπαικτοῦντας. Ὁ κύριος Τσίτλιγκ ἔχασεν, ὡς ἔκακτος ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ, καὶ τὴν δεκάτην πέμπτην παρτίδα μετὰ τοῦ δεκάτου πέμπτου καὶ τελευταίου ἐξαπέννου νομίσματός του, ἔπερ διεσκέδασε τὰ μέγιστα τοὺς νέους φίλους του. Ὁ δὲ κύριος Κράικτ ἐντραπεῖς, διότι οὕτως ἀπροόπτως κατελήφθη παίζων μετὰ ὄντος πολλῶ κατωτέρου αὐτοῦ κατὰ τὴν θέσιν καὶ τὰ διανοητικὰ πλεονεκτήματα, ἔχασμῆθη, ἠρώτησε τί κάμνει ὁ Σάικς, καὶ ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του, ἐτοιμαζόμενος νὰπέλθῃ.

«Δὲν ἦλθε κἀνεὶς, Τῶμπυ; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ψυχὴ! ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Κράικτ, ἀνυψώσας τὸ περιλαίμιόν του. Βαργέστησα νὰ περιμένω. Ἀκριβὰ ἔπρεπε νὰ με πληρώσῃς, Φείγγιν, ποῦ σοῦ ἐφύλαγα τόσην ὥρα τὸ σπίτι. Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ, ἐπαλάθωσα ἅν ἐνορκος, καὶ θὰ το ἐρρίχνα βαρετὰ ἔς τὸν ὕπνον, ὅπως ἔκανα ἔς τὴν Νηουγκαίητ, ἂν δὲν τοῦ ἔκανα τὴν χάριν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ νὰ παίζω ὀλίγον μαζί του καὶ νὰ το διασκεδάσω. Ἔσκασα περιμένοντας, λόγον τιμῆς.»

Ὁ κύριος Τωβίας Κράικτ, μετὰ τὰς ἱερεμιάδας ταύτας, συνέλεξε τὰ κέρδη του, τὰ ἐρρίψε περιφρονητικῶς εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ὑπενδύτου του, θεωρῶν τρόπον τινὰ τόσῳ μικρὰ πράγματα ἀνάξια ἀνθρώπου τῆς τάξεώς του, καὶ ἐξῆλθε μετὰ τσαούτης κομψότητος καὶ εὐπρεπείας βαδίζων, ὥστε ὁ κύριος Τσίτλιγκ, ἀφ' οὗ μετὰ προσοχῆς ἐθεώρει τοὺς πόδας καὶ τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ τα βλέπῃ, διεκήρυξεν εἰς τὴν συντροφίαν, ὅτι δὲν ἐνόμιζε πῶς ἦτο ἀκριβὰ ἀντὶ δεκαπέντε μόνον ἐξαπέννων διὰ πᾶσαν συνέντευξιν νὰ σχετισθῇ τις μετὰ τοιοῦτου προσώπου, καὶ ὅτι οὐδὲ κἂν ἐσυλλογίζετο ὅσα ἔχασε.

«Κούκκου σου! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Μπέιτς, εἰς ἂν ἡ τοιαύτη ὁμολογία ἐφάνη καθ' ὑπερβολὴν ἀστεία. Μωρὲ, τί ψημάρνι! εἶσαι, καυμένη Τῶμ.»

— Δὲν εἶμαι καθόλου ψημάρνι, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Τσίτλιγκ. Ἔ, Φείγγιν;

— Εἶσαι καθὼς πρέπει παλληκάρι, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, κτυπήσας αὐτὸν ὀπισθετικῶς διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὸν ὦμον, ἐν ᾧ συγχρόνως ἔκλινε τὸ μᾶτι εἰς τοὺς ἄλλους του μαθητάς.

— Καὶ ὁ κύριος Κράικτ εἶναι σπουδαῖον ὑποκείμενον, ἢ ὄχι, Φείγγιν; ἠρώτησεν ὁ Τῶμ.

— Ἄκουε ἐκεῖ; βέβαια, ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Καὶ δὲν εἶναι μεγάλη τιμὴ νὰ κάμῃ κἀνεὶς τὴν γνωριμίαν του, ἢ ὄχι, Φείγγιν; ἐξηκολούθησεν ἐρωτῶν ὁ Τῶμ.

1. Ἐῶγε, μικτηριστικῶς.
2. Θῶμα ἐν χαρτοπαίγνι.

— Καὶ θέλει ῥώτημα; ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος· ἀφῆσέ τους αὐτοὺς, ἄς λένε. Δὲν βλέπετε ὅπου ζηλεύουν γιὰτὶ δὲν ἔχει με αὐτοὺς σχέσιν, ὅπως με σέ;

— Ἄ! ἀνεφώνησε θριαμβευτικῶς ὁ Τῶμ, αὐτὸ εἶναι. Μοῦ τὰ ἐπάστρεψε ὄσα ὄσα εἶχα, τὴ εἰξέρω. Ἀλλὰ ἡμπορῶ ὅποτε θέλω νὰ βγάλω τὰ χαμένα, ἢ ὄχι, Φείγγιν;

— Βέβαια, βέβαια, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, καὶ τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει, Τῶμ. Σὰς συμβουλεύω νὰ τρέξετε τὸ ῥηγορώτερον εἰς τὴν δουλειά. Ἀπανωλαδιᾶ, Τσάρλυ, ἔπρεπε νὰ ἦσθε τώρα βγαλμένοι ἔς τὸ πασπάτεμμα. Κοντοῦσι δέκα ἢ ὡρα καὶ ἀκόμη τίποτε δὲν ἐκάματε.»

Οἱ παῖδες ὑπήκουσαν ἀμέσως, ἀπεχαιρέτισαν διὰ νεύματος τὴν Νάνσου, ἐφόρεσαν τοὺς πῖλους των καὶ ἐξῆλθον. Καθ' ὁδὸν ἀφθονα σκώμματα καὶ εὐφυολογίας ἐξετόξευσαν κατὰ τοῦ κυρίου Τσίτλιγκ, ἂν καὶ ἡ συμπεριφορὰ αὐτοῦ οὐτ' ἔκακτος, οὔτε πρωτοφανῆς ἦτο. Πόσοι νεοὶ ὑψηλῆς τάξεως δὲν πληροῦνουσιν ἀκριβώτερα ἀπὸ τὸν κύριον Τσίτλιγκ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ λάβωσι μέρος εἰς καλὰς συνανακτροφάς, καὶ πόσοι τῶν ἀποτελούντων τὰς τοιαύτας συνανακτροφὰς κομψοφρομένων δὲν ἐκτῆσαντο φήμην διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀπαρξιλῆκτους τρόπου δι' οὗ καὶ ὁ εὐγενέστατος Τωβίας Κράικτ!

«Τῶρα, Νάνσυ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος ὅτε ἐκεῖνοι ἐξῆλθον, θὰ σοῦ μετρήσω τοὺς παράδες. Αὐτὸ εἶναι τὸ κλειδί μιᾶς μικρᾶς κασσέλας, ὅπου βάνω τὰ ὀλίγα ποῦ μοῦ φέρνουν τὰ παιδιὰ· ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔχει μέσα χρήματα, ἀγαπητή μου. Ἄ! ἔ! μακάρι νὰ εἶχα, νάβουνα καὶ ἔς τὴν κάσσα. Ἢ δουλειὰς δὲν ἔπανε καλὰ, Νάνσυ, κασάτια πολλὰ· ἀλλὰ μοῦ ἀρέσει νὰ ἔχω κοντὰ μου τὰ παιδιὰ, καὶ διὰ τὰ ἄλλα δὲν με μέλει καὶ τόσῳ... Σιωπὴ! ἀνεφώνησε, κρύψας ἐν τάχει τὴν κλειδα εἰς τὸν κόλπον του· τί εἶναι; Ἄκουσε!»

Ἡ νεάνις, καθημένη πρὸ τῆς τραπέζης, ἐφαίνετο μεγάλως ἀδικρορούσα, μηδὲ θέλουσα νὰ μάθῃ ἂν τις ἤρχετο καὶ ποῖος οὗτος. «Ὅτε ὅμως ἤκουσε τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ εἰσελλόντος, ἐξέβηκεν ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ τὸν πῖλον καὶ τὸ σάλιον αὐτῆς, ἄτινα ἐρρίψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐκτὸς δὲ ὡς ὁ Ἰουδαῖος ἐπέστρεψε, παρεπονῆθη ὅτι κάμνει πολλὴ ζέστα, μετὰ νωχελείας εἰς παράδοξον ἀντίθεσιν εὐρισκομένης πρὸς τὴν ταχύτητα τοῦ προηγούμενου κινήματός της, ἔπερ δὲν εἶδεν ὁ Φείγγιν.

«Μπᾶ! εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ Ἰουδαῖος, προφανῶς δυσχεραίνων διὰ τὴν νέαν ἐπίσκεψιν, εἶναι ὁ ἀνθρώπος ποῦ ἐπαρίμενα προτῆτερα... Κατακλιθεὶς τώρα τὴν σκάλα· ὅσῳ εὐρίσκειται ἐδῶ, Νάνσυ, οὐδὲ λέξι νὰ εἰπῆς διὰ τοὺς παρά-

1. Ἐπῆρε.
2. Ἀναζητήσις κατεκλήλων μερῶν καὶ ἀνθρώπων πρὸς λοπῆν.

δες. Δὲν θὰ μείνῃ πολὺ· οὔτε δέκα λεπτά, ἀγαπητή μου.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐπέθηκε τὸν κατεσκληρότα δάκτυλόν του ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ κηρίον, ἐν ᾧ ἠκούετο ἐπὶ τῆς κλίμακος ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ ἐπισκέπτου, ὅστις εἰσῆλθεν ἐν σπουδῇ εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ἔστη πλησίον τῆς νεάνιδος προτοῦ ἀκόμῃ νὰ παρατηρήσῃ τὴν παρουσίαν της.

Ἦτο ὁ Μώνξ.

«Εἶναι μίαν μαθητριά μου, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, παρατηρήσας ὅτι ὁ Μώνξ ὀπισθοδρόμησεν εὐθὺς ἄμα εἶδε πρόσωπον ἀγνωστον. Στάσου αὐτοῦ, Νάνσυ.»

Ἡ νεάνις ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐκύταξε τὸν Μώνξ μετ' ἀδιαφορίας καὶ ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλὰ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ἰουδαῖον εἶδεν αὐτὸν διὰ λαθραίου βλέμματος· τοσοῦτον ὀξείος καὶ ἐταπτικῶς, ὥστε ἂν τις ἠδύνατο νὰ εἶδῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην τῆς φυσιογνωμίας της, δυσκόλως θὰ ἐπαίθετο ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα βλέμματα προσήρχοντο ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

«Ἐχεις εἰδήσεις; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Σπουδαίας, ἀπεκρίνατο ὁ Μώνξ.

— Καί... καὶ καλὰς; ἠρώτησε μετὰ τινος ἐνδοιασμοῦ ὁ Ἰουδαῖος, ὡς εἰ ἐφοβείτο μὴ ἡ ὑπερβολικὴ προθυμία του δυσηρεστήσῃ τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον.

— Ὅχι κακὰς, ἀπεκρίνατο ὁ Μώνξ μειδιάσας. Ἐκείνη καλὴ δουλειὰ αὐτὴν τὴν φορὰν... Ἦθελα νὰ σοῦ εἶπῶ δύο λόγια.»

Ἡ νεάνις ἐκάθητο πλησίον τῆς τραπέζης καὶ οὐδόλως ἐφάνετο διαταλαιμμένη νὰ καταλίπῃ τὸ δωμάτιον, καίπερ ἰδοῦσα καλῶς ὅτι αὐτὴν ὑπεδείκνυν ὁ Μώνξ εἰς τὸν Ἰουδαῖον. Οὗτος δὲ φοβούμενος ἴσως μὴ αὐτὴ ζητήσῃ τὰ χρήματα, ἂν προσεπάθει νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ, ἔνευσεν εἰς τὸν Μώνξ νάναθῇ τὴν κλίμακα καὶ ἐξῆλθε μετ' αὐτόν. Ἡ Νάνσυ ἠδυνήθη νὰκούσῃ τὸν Μώνξ λέγοντα, ἐν ᾧ ἀνῆρχετο εἰς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

«Νὰ μὴν πάμε ὅμως εἰς τὴν ἀναθεματισμένην ἐκείνην τρύπα, ὅπου μ' ἐπῆγες τὴν πρώτην φορὰν.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐγέλασεν, εἶπε λέξεις τινὰς, ἄς δὲν ἠδυνήθῃ νὰκούσῃ ἡ νεάνις· ἐκ τοῦ κρότου ὁμοῦ τῶν βημάτων συνεπέρανεν ὅτι ὠδήγει τὸν σύντροφόν του εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα.

Προτοῦ νὰ παύσῃ ἀκούόμενος ὁ κρότος τῶν βημάτων αὐτῶν, ταχέως ὡς ἀστραπὴ ἡ νεάνις ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά της, ἔφερε τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καὶ κρύψασα τοὺς βραχιόνας, ἔστη ὀπισθεν τῆς θύρας, τὴν ἀναπνοὴν αὐτῆς καταστέλλουσα, ἵνα κάλλιον ἀκροασθῇ. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ

των βημάτων κρότος έπαυσεν, εξωλήσθησεν εκτός του δωματίου, ανήλθεν εις την κλιμακα άπορίτως και μετ' άπιστεύτου ελαφρότητος, και έχαθη εις τά σκότη.

Τό δωμάτιον έμεινεν έρημον επί έν τέταρτον ώρας περίπου· ή νεάνις κατήλθε διά του αύτου αίθριου βαδίσματος και σχεδόν ταυτόχροτως ηκούσθησαν καταβαίνοντες και οι δύο άνδρες. Ο Μώνξ ανεχώρησεν άμέσως, ό δέ 'Ιουδαίος ανήλθεν εις τόν άνω έρροφον, ίνα λάβη τά χρήματα. Έπανελθών εύρε την Νάνσυ φορούσαν τó σάλιόν της και έτοιμαζομένην να εξέλθη.

«Ήρξ Θεού! Νάνσυ, ανεφώνησεν ό 'Ιουδαίος άποθείς τó κηρίον επί της τραπέζης και θιπσοχωρήσας έν βήμα. Πόσον ώχρά είσαι!

— Ωχρά! έπανελάβεν εκείνη, άτενίσασα τόν 'Ιουδαίον.

— Φυθερά ώχρά, είπεν ό Φέιγγιν. Τί έκαμες λοιπόν οτε ήσουν μόνη εδώ;

— Δέν είξέρω να έκαμα τίποτε, άπεκρίνατο εκείνη άδιαφόρως. Ίσως θά μου ήλθε τίποτε διότι ζευενα πολύν καιρόν εις την ίδια θέσι. Έλα, έμπρός, κύλα μας τά λιανά γιά να φεύγω.»

Ο 'Ιουδαίος έμέτρησεν αύτή τά χρήματα γένων' καληννικτίσασα δ' αύτόν ή Νάνσυ εξήλθεν.

Έβξελουόσα εις την όδόν ή νεάνις εκάθησεν επί του καταψιλίου θύρας τινός και επί τινας στιγμάς έφαινετο εξαλειμένη και άνίκανος να εξακολουθήση τόν δρόμον της. Αίφνης ήγέρθη άποτόμως, έλαβε διεύθυνσιν άντίθετον της φερούσης εις την κατοικίαν του Σάικς, έτάχυνε τó βήμα και τέλος ήρχισε να τρέχη μετ' όσης ήδύνατο ταχύτητας. Σταθείσα όμως μετά μικρόν όπω; άνακνήσθη, έφάνη ώσει συνήλθεν εις έαυτήν και ήκτιρεν έαυτήν ως άδυνατούσαν να εκτελέσθ ακέψιν τινά ήν έκαμεν, έδηξεν εξ άγανακτήσεως τάς χειρας και έχυσεν άφθονα δάκρυα.

Τά δάκρυα άνεκούφισαν πιθανώς αύτήν, ή μάλλον κατενόησεν όπόσον δυσχερής ήν ή θέσις της και δέν άπεπειράθη να κάμη παράτολμόν τι διάβημα. Έπανήλθε τρέχουσα μετά της αύτης ταχύτητας εις την αντίθετον διεύθυνσιν, ίνα άνακτήσεται τόν άπολεσθέντα χρόνον, ή ίσως ίνα άποστρέψη την διάνοιάν της άπό των κατατροχόντων αύτήν στοχασμών, και έφθασε μετά μικρόν εις τó οικημα, ένθα ό κακούργος περιέμενεν αύτήν.

Και έν ή φυσιογνωμία της προέδιδε ταρχήν τινα, ό κύριος Σάικς δέν προσέσχεν εις αύτήν, έρωτήσας άμέσως μόνον άν έφερε τά χρήματα επί τη καταφατική δ' αύτης απαντήσε; εξέπεμψε γυλλισμόν εύσεσκείας, επανέπεσεν εις την κλίνην του και εξηκολούθησε τόν ύπνον, έν ή έλσεις της Νάνσυ διέκοψεν.

Εύτυχώς δι' αύτήν, άπαξ λαβών εις χειρας τά

1. Φέρε τά χρήματα.

χρήματα ό κύριος Σάικς ήσυχολήθη την επάκρίον καθ' όλην την ήμέραν εις εύωχίαν και πότον, τοϋτο δέ μεγάλως κατεπράυνε τόν χαρακτήρα του. Άλλως δέ ό Σάικς έστερείτο της εξυθερκειας του 'Ιουδαίου, έν μόνον δέν ήδύνατο να διαλάβη ή καταπληκτική αλλοίωσις της φυσιογνωμίας της νεάνιδος.

Καθ' όσον έκλησίαζεν ή νύξ, ή ταρχή της Νάνσυ επηύξανεν' ότε δ' ένύκτωσεν εκάθησεν άναμένοσα να κοιμηθί ή οίνοβαρής κακούργος' αλλά τασούτον ώχρά ήσαν αί παρειαι αύτης και οι όφθαλμοί της τασούτω φλογεροί, ώστε και αύτής ό Σάικς εξεπλάγη.

Ούτος αδύνατος εκ του πυρετού ήν εξηπλωμένος επί της κλίνης του, πίνων γρώγ ως καταπραυντικόν. Ήτο ή τρίτη ή τετάρτη φορά, καθ' ήν έτεινε τó ποτήριον εις την Νάνσυ διά να το γεμίση αύτη, οτε μεγάλην έντύπωσιν ένεποίησεν αύτῃ ή έν τῷ προσώπῳ της παρατηρούμενη μεταβολή. Άνεσκιώθη στριχθείς επί του άγκωνος, και ιδών άτενώς την νεάνιδα,

«Ο δούλο; να με πάρε, είπεν, άν δέν ήμπορή κάνεις να είπῃ πώς μοιάζεις' σάν βρυκόλανας. Τί έχεις;

— Τί έχω; άπεκρίνατο αύτη' τίποτε. Λιατί με κυττάς έτσι;

— Τι είναι αυτά τά κουραφέξαλα; είπεν ό Σάικς συνταράξας άποτόμως την χείρα αύτης. Ή; τί θά είπῃ αύτό; τί συλλαγίζεσαι; Έλα! πές μου γρήγορα!

— Πολλά πράγματα, Μπιλ, άπεκρίνατο ή νεάνις μετά φρίκης, άποκρίψασα διά των χειρών τó πρόσωπον. Άλλά μπά! τί σημαίνει;

Είπε δέ ταύτα μετά τινος προσεπονημένης φαιδρότητας, ήτις όμως ένεποίησε τῷ Σάικς έντύπωσιν μείζονα της προσελούσης άπό την αλλοίωσιν των χαρακτηριστικῶν της νεάνιδος.

«Άκουσε να σου είπῶ, είπεν ό Σάικς' άν δέν έχης θέρη, κάτι τι παράξενον πράγμα θά τρέχη, κάτι τι καλόν και επικίνδυνον. Δέν θά πῶς βέβαια; . . . α, όχι, δέν είναι φόβος να κάμης αύτό.

— Να κάμω τί;

— Όχι, όχι! είπεν ό Σάικς άτενίζων αύτήν και καθ' έαυτόν άμιλών. Δέν ήπάρχει κορίτσι πλέον πιστό και πλέον σταθερό άπό αύτή, άλλοιώς πρό τριών ήμερών θά της είχα κομμένο τó καταπινάρι. Έχει θέρη! αύτό είναι.»

Η ιδέα ότι ή Νάνσυ επασχεν εκ πυρετού καθησάσασα αύτόν και διά τούτο έρρόφησεν άπνευστί τó ποτήριον του' άκούθως μετά πολλών βλαστημιών εξήτησε να πῆρ τó ιατρικόν του. Η νεάνις έσπευσε μετά μεγάλης προθυμίας και στρέψασα την βάχιν εκένωσε τó ιατρικόν εις έν κυβέριον, και τῷ έδωσε να πῆρ.

«Τώρα, είπεν ό κλέπτης, έλα κάθησαι εδώ εις τó πλάγι μου, και άλλαξε τó πρόσωπό σου,

άλλοιώς θά σε συγυρίσω εγώ όπού να μήν ήμπορής να γνωρίσης τó πρόσωπόν σου εις τόν καθρέφτη.»

Η Νάνσυ υπήκουσεν, ό δέ Σάικς έσφιγγε την χείρα αύτης εις την παλάμην του και επανέπεσεν επί του προσκεφαλαίου προσηλωμένους έχων επί αύτης τούς όφθαλμούς, οδς ότε μὲν εκλειεν, ότε δέ ήνοιγε πάλιν. Τούτο επανελήφθη πολλάκις, έν γένει δέ ή κατάσταση του κακούργου ήτο οίκτρα. Άπεκοιμάτο επί δύο ή τρία λεπτά και κατόπιν άφύπνου περιτρυμος. Επί τέλους κατέλαβεν αύτόν ύπνος βαρῶς και βαθύτατος. Άφῆκε την χείρα της Νάνσυ, ό δέ βραχίον αύτου κατέπεσεν άδρανής. Έφαινετο ως παθών καταληψίαν.

«Τό λαύθωνον έφερε τέλος πάντων άποτέλεσμα, έψιθύρισεν ή νεάνις, άπομακρυνθείσα του προσκεφαλαίου αύτου. Ίσως τώρα πλέον είναι πολύ ώργά.»

Έφόρσεν έν σπουδή τόν πῖλον και τó σάλιον αύτης βλέπουσα άπό καιρού εις καιρόν περιδεής περί αύτήν, διότι άνά πάσαν στιγμήν έφοβείτο μή αισθανθί επί των όμων της την βαρείαν του Σάικς χείρα. Τέλος, εκλινεν ήσύχως επί της κλίνης, ήσπάσθη τόν κλέπτην, και άνοιξάσα άθρόβως την θύραν του δωματίου, ήν μετά της αύτης προφυλάξεως εκλεισεν, εξήλθε δραμαία της οικίας.

Είς τó άκρον του σκοτεινού δρομίσκου, έν διετραχεν ύπως φθάση εις την μεγάλην όδόν, ιστάμενος εις νυκτοφιλάξ έφώνάζεν ότι ή ώρα ήτο ένάτη και ήμισια.

«Ήσῆμανα πρό πολλού ή μισή; ήρώτησεν αύτόν ή νεάνις.

— Είς ένά τέταρτον θά σημάνη δέκα, άπεκρίνατο ό νυκτοφιλάξ, ύψώσας τόν φανόν του, ίνα ίδῃ τó πρόσωπον της Νάνσυ.

— Και θέλω τούλάχιστον μίαν ώραν διά να φθάσω εκεί,» έψιθύρισεν ή Νάνσυ, εξακολουθίσασα τροχάδην τόν δρόμον της.

Έν ταίς μικραίς όδοίς, ως ήκολούθει ίνα άπό του Σπιταλφίηλντ μεταβίη εις Ουόστ' Έντ, εκλειον ήδη τά καταστήματα. Η άνοπομονησία αύτης έπετάθη, οτε ήκουσε τó ώραλόγιον σημαίνον την δεκάτην ώραν. Έτραχεν επί των πεζοδρομίων, παραγωνίζουσα δεξιά και άριστερά τούς διαβάτας, και διέσχίξε ταχέια τάς όδοδς, ένθα πολύ εύρίσκετο πλήθος και εκαστος άνέμενε την σειράν του διά να διέλθῃ.

«Είμαι τρελή!» έλεγον οι βλέποντες αύτήν ούτω τρέχουσαν.

Ότε έφθασεν εις την άριστοκρατικήν εκείνην συνοικίαν της πόλεως, τῷ Ουόστ' Έντ, αί όδοι σχετικώς ήσαν ελιγανθρωπάτεραι, τó δέ γοργόν βήμά της εκίνησε διά τούτο πλείονερν την περιεργίαν των διαβατών. Τινές έσπευδον ίνα ίδωσι πῶς μεταβαίνει τάσῳ δραμαία' άλλοι

πρόπορευόμενοι έστρέφοντο και την εκύτταζον. Τέλος έφθασεν εις τó μέρος εις ό διηυθύνετο και έστη πρό τινος κοιψού μεγάρου, έν τινι όδοί ού μακράν του Κάυντ Πάρκ. Τότε δέ τó ώραλόγιον έσήμεινε την ένδεκάτην. Ο θυρωρός δέν ήτο εις την θέσιν του και ή νεάνις, άφ' ού πρός στιγμήν έμεινεν άμφιρρεπής, προσχώρησεν εις την κλιμακα.

«Ποιον ζητείτε εδώ; ήρώτησε κοιψή τις Οαλαμηπόλος προκύψασα εκ τινος θύρας.

— Μίαν κυρίαν, ή όποία κατοικεί εδώ.

— Μίαν κυρίαν! ύπολαβούσα είπε περιφρονητικώς ή Οαλαμηπόλος. Και ποίαν κυρίαν; παρακαλώ.

— Την μίς Μαιυλάη,» άπεκρίνατο ή Νάνσυ.

Η θεράπεινα, ήτις έν τῷ μεταξῷ παρετήρησεν αύτήν άπό κορυφής μέχρι ποδῶν, δέν κατεδέχθη νάπαντήση άλλως ή μόνον διά βλέμματος έναρέτου περιφρονήσεως, και προσεκάλεσε θεράποντά τινα διά να τῇ δώσῃ την προσήκουσαν απάντησιν. Η Νάνσυ επανέλαβεν εις τούτον την αίτησί της.

«Ποιον πρέπει ναναγγείλω; ήρώτησεν ό θεράπων.

— Τό όνομά μου είναι περιττόν.

— Ούτε την αίτίαν, ή όποία σας έφερον εδώ;

— Ούτε, πρέπει να ίδῶ την κυρίαν αύτήν.

— Ήλα, είπεν ό ύπηρέτης ώθήσας αύτήν προς την θύραν. Άς τελειώνωμεν ξεκουμισθίητε, άν αγαπάτε.

— Άν ήναι έτσι, είπεν ή νεάνις μετ' όργῆς, θά χρειασθί να με βγάλετε διά της βίαις, και αύτό και δύο άπό σας δέν θά ήμπορέσητε να κατορθώσητε, σας βεβαιώ. Δέν ήπάρχει κάνεις εδώ, προσέθηκεν, ό όποιος να κάμη την χάριν εις μίαν πεταχῆν κόρην να την οδηγήση εις της κυρίας;

Έν τῷ μεταξῷ είχον συναχθί πολλοί των ύπηρετών, εκ τούτων δέ ό άγαθός μάγειρος παρεμβάς, είπεν εις τόν ύπηρέτην ναναγγείλη την νεαν εις την μίς Μαιυλάη.

«Και προς τί; ύπολαβών είπεν ό ύπηρέτης' μήπως τάχα στοχάζεσθε πῶς ή μίς θά δεχθί ένά τοιούτον έν, ε;»

Ο ύκαινιγμός ούτος περί της άμφιβόλου ήθικῆς της Νάνσυ έκαμε τάς περισταμένες τέσσαρας αιδήμονας και έναρέτους θεραπεινας να κυττάζωσι μετά βδελυγμίας τó έν εκείνο και έν τῇ δικαίῃ άγανακτήσει των να διακηρύξωσιν ότι τοιούτο ήν προσήπτων αίσχυνον εις τó γυναικίον φύλον και ότι έσπευε να τó πετάξωσιν έξω εις τόν όχετόν του δρόμου.

«Κάμετέ με ό τι θέλετε, είπεν ή Νάνσυ προς τάς θεραπεινίδας, αλλά πρώτον κάμετέ μου την χάριν, την όποιαν σας ζητώ. Δι' άγάπην Θεού, μή μου την άρνηθίτε!»

Ο ευαίσθητος μάγειρος ήνωσε τὰς παρακλήσεις του μετά τῶν τῆς νεάνιδος, καὶ ὁ πρῶτος θεράπων συγκατετέθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν.

«Τί ὄα εἶπω; ἠρώτησε.

— Νὰ εἴπητε ὅτι μία νέα ζῆτει νὰ δμιλήσῃ χωρὶς ἀναβολὴν μὲ τὴν μίς Μαιυλάν ἰδιαιτέρως ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ. Ὅτι ἐὰν ἡ μίς συγκατετέθῃ νὰκούσῃ μίαν μόνον λέξιν, ἡμπορεῖ κατόπιν ἡ νὰκούσῃ καὶ τὸ ὑπὸλοιπον, ἂν ἐγκρίνη, ἢ νὰ διώξῃ τὴν νέαν ὡς ψεύτριάνα.

— Διάβωλε! παρετήρησεν ὁ θεράπων, πολὺ τρέχετε.

— Εἰπέ τὴν παράκλησίν μου, εἶπεν ἡ Νάνσυ μετὰ σταθερότητος, καὶ περιμένω τὴν ἀπάντησιν.»

Ὁ θεράπων ἀνῆλθε μετὰ σπουδῆς τὴν κλίμακα, καὶ ἡ Νάνσυ ἀνέμενον ἐναγωνίως. Ἦκουσε μετὰ συγκρατουμένης ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ ἄκρας καταφρονήσεως τὰς προσβλητικὰς παρατηρήσεις τῶν ἀγῶν θεραπεινίδων, αἵτινες λίαν ἐλευθέρως ἐξεφράζοντο κατ' αὐτῆς καὶ πρὸ πάντων, ὅτε ὁ ὑπερέτης ἐπανελθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι δύνανται νὰναβῆ.

«Τί ὄφελει, βλέπεις, νὰ ἦσαι τιμία εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶπεν ἡ πρῶτη θεράπεινα.

— Περισσότερο ἐκτιμοῦν τὸ χάλκωμα καὶ ἀπὸ τὸ μάλαγμα τὸ καθάριον,» παρετήρησεν ἡ ἑτέρα.

Ἡ τρίτη ἠρέσθη νὰ εἴπῃ· «Τέτοιαις εἶναι ἡ μεγάλας κυρίας.» Ἡ δὲ τετάρτη ἐπεφώνησε μόνον «Ὄψι!» ὅπερ ἐν χορῷ ἐπανέλαβον αἱ ἀγναὶ ἐκεῖναι Ἀρτέμιδες, αἵτινες κατόπιν ἐσιώπησαν.

Μηδὼλος εἰς πάντα ταῦτα προσέχουσα, ἡ Νάνσυ, ὑπὸ ἄλλων σπουδαιοτέρων αἰσθημάτων κατεχομένη, ἠκολούθησε τρέμουσα τὸν ὑπερέτην, ὅστις εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς μικρὸν ἀντιθάλαμον, φωτιζόμενον ὑπὸ λυχνίας, ἐκ τῆς ὀροφῆς κρεμαμένης ἀποχωρήσαντος δ' αὐτοῦ, ἔμεινεν ἡ Νάνσυ μόνη.

*Εἶναι σπύριον.

**Π

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Ἐκ τινος νέου συγγράμματος γαλλικοῦ ἐπιγραφομένου *Οἱ ἄγνωστοὶ Παρίσιοι* (Paris inconnu) ἐρανίζόμεθα τὴν περιγραφὴν ἐπαγγελμάτων τινῶν παραξένων, ἅτινα οὐδαμοῦ ἄλλαχοῦ δύνανται εἶναι ἢ ἐν μόνοις τοῖς Παρίσιοις. Οἱ ταῦτα δ' ἐπαγγελλόμενοι εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄνθρωποι ἀμφιβόλου τιμιότητος, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀστυνομίας διατελοῦντες.

Ὁ συγγραφεὺς (M. Imbert) διηγεῖται ὅτι πλησίον του κατόκει ἄνθρωπός τις ἔχων ἀθλίαν τινὰ ἀποθήκην, εἰς ἣν καθ' ἑκάστην εἰσήρχοντο ἕως δέκα βρακενδύται φέροντες σάκκους, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐζύγιζε καὶ ἔδιδεν εἰς τοὺς κο-

μιστάς 25 μέχρις 75 λεπτῶν. Βεβαίως τὸ περιεχόμενον τῶν σάκκων ἐχρησίμευεν εἰς τὴν συντήρησιν μηχανῆς τινος ἥτις νύκτα καὶ ἡμέραν ἐκινεῖτο κάμνουσα κρότον ὀχληρὸν ὡς μύλος τοῦ καφέ. Ὁ συγγραφεὺς περιέργως νὰ μάθῃ ἠρώτησε τὸν κτήτορα τῆς μηχανῆς, ὅστις τῷ διηγήθη ὅτι οἱ μυστηριώδεις ἐκεῖνοι σάκκοι περιεῖχον ἀποκόμματα ἄρτου συλλεγόμενα ἐκ διαφόρων μερῶν, μάλιστα δὲ ἐκ τῶν ἀκαθαρσιῶν καὶ τῶν σαρωμάτων τῶν οἰκιῶν. Ἐν τῇ συλλογῇ ἐκεῖνῃ τῶν ἀποκομμάτων ἐξεπροσιποῦντο πάντα τὰ εἶδη καὶ αἱ ποιότητες τοῦ ἄρτου. Ἰπῆρχον δὲ τεμάχια τοσοῦτον σκληρὰ, ὥστε ἐὰν κύων τις μολοσὸς ἐτόλμα νὰ τα μασήσῃ ὄα συνέτριβε βεβαίως τοὺς δόντας του, ἄλλα δὲ τινὰ ἦσαν καταπράσινα ὑπὸ εὐρώτος ἔχοντος μήκος χλῆς, ἢν ἐὰν ἐβλεπε βοτανικός τις ὄα εὐφραίνετο τὰ μάλιστα. Πλεῖστα δὲ συλλεγόμενα ἐν καπηλείοις εἶχον ἐπι κηλίδας οἴνου, ἐν ᾧ ἄλλα μαλακώτερα ἔσωζον ἔχνη γλυκίσματος καὶ σημεῖα τῶν δόντων τῶν κακῶς ἀναθεραμμένων παιδιῶν, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ ἡσυχάσωσιν, ἐὰν μὴ ἔχωσιν ἀνὰ χειρας πάντοτε καὶ τεμάχιόν τι δι' οὗ νὰ ἀκονῶσι τοὺς δόντας των.

Ἄφ' οὗ δ' ἐζυγίζοντο τὰ ἡμιπαγωμένα ἐκεῖνα τεμάχια, μετεκομίζοντο εἰς σκοτεινὴν τινὰ αὐλὴν ὑπὸ μικρὸν ὑπόστεγον καὶ ἠπλοῦντο κατὰ γῆς. Ὁ κ. Ἰμπέρ ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐν τῇ αὐλῇ ἐκεῖνῃ ὑπῆρχον λαγυδεῖς καὶ χοῖροι πρὸ πάντων, αἵτινες δὲν εἶνε δύστροποι περὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς τροφῆς καὶ ἐπι τὰ τεμάχια ἐκεῖνα ὄα ἐχρησίμευον πρὸς τροφὴν τῶν χοίρων. Ἄλλ' ἠπατήθη διότι νὰ μὲν ἦσαν προωρισμένα εἰς χοίρους, ἀλλὰ χοίρους οὐχὶ ζωντανούς· ἐμελλον νὰ καλύψωσι μέρη τινὰ τοῦ σώματος τῶν χοίρων ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡμῶν παρατιθέμενα, τέλος διὰ τοῦ ἀλεύρου τῶν τεμαχίων τούτων ἐμελλε νὰ κατασκευασθῇ τὸ καρύκευμα τὸ λεγόμενον charrelure.

Μονόχειρ τις βυπαρὸς κατεγίνετο διαλέγων ἀπὸ τοῦ σωροῦ τὰ κύτταλα, ἐξ ὧν κατασκευάζε-ται ἡ ἐκλεκτὴ φαῖα charrelure καὶ τὰς ψίχας, ἐξ ὧν κατασκευάζεται ἡ ξανθὴ. Ἐγίνετο δὲ ἡ διαλογὴ διὰ τοῦ γυμνοῦ ποδός του, ἐν δύνανται εἰς νὰ ὀνομάσῃ γυμνὸν πόδα κεκαλυμμένον ὑπὸ παχυτάτου λίπους. Δύο δὲ συνέταιροι τοῦ ἐμπόρου περιτρέφοντες ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τροχόν, ἐκίνουον μηχανὴν ὁμοίαν πρὸς μύλον τοῦ καφέ. Καὶ ὁ μὲν πρεσβύτερος αὐτῶν εἶχεν ὄψιν οἰνόφυλος καὶ βίνα ἰόχρουν μετὰ φλεβῶν κυανῶν ὡς ἀχάτης πολύτιμος, ἀμφότεροι δὲ ἐμάσων καπνὸν καὶ ἐπτουον συνεχῶς ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ἀποκομμάτων τοῦ ἄρτου, μετὰ ζωῶδους ἀμεριμνησίας καὶ ἀκηδίας. Ἐτίθεντο δὲ ταῦτα ἐπὶ τῆς μηχανῆς ἐν ἐροθονίῳ δοχείῳ καὶ συνε-τρίβοντο ὑπὸ κυλίνδρου μεταβαλλόμενα εἰς λε-

πτὰ τρίμματα, ἅτινα κατέρρευον βραδέως ἐπὶ βυπαροῦ ὑφάσματος, ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν ἐργαζομένων ἀνέβρου συνεχῶς καὶ κατερράντιζεν αὐτὰ μέλας σιελος. Τὰ τρίμματα δὲ ταῦτα μετεκομίζοντο ἔπειτα εἰς τὰ μαγειρεία τῶν μεγάρων καὶ τῶν ξενοδοχείων, ὅπου μετονομαζόμενα ἐπὶ τὸ μαγειρικώτερον charrelure ἐμελλον νὰ κοσμήσωσιν ὡς ἐκλεκτὸν καρύκευμα τοὺς χοιρείους πόδας καὶ τὰς ἐξαιρέτους κοτελέττας. Λίαν δὲ χαρακτηριστικὸν εἶνε τοῦτο, ὅτι ἐν ᾧ ἕλη ἡ γειτονία κατετρέχετο ὑπὸ τῶν ποντικῶν, μόνον τὸ ἐργαστήριον τῆς charrelure δὲν εἶχε ποντικούς, πάντες εἶχον ἐξαφανισθῆ! Ὁ νοῦν νοεῖτω.

Ἐλθόμεν ἤδη εἰς ἕτερον ἐπιτήδευμα, εἰς τὸν πολυῦντα φρόνους. Παρὰ τὸν βοτανικὸν κήπον τῶν Παρισίων ἀνεκαλύφθη ἡ ἀγορὰ αὕτη, μία τῶν περιεργωτάτων ἐν τῷ τμήματι τῷ λεγομένῳ τοῦ Ἁγίου Μαρκελλοῦ, ἥτις, ὡς φαίνεται, ἔχει τὸ μονοπώλιον τῶν παραδοξοτάτων πραγμάτων. Ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος τελεῖται ἡ ἀγορὰ αὕτη ἀπὸ τοῦ ἑαροῦ μέχρι τοῦ φθινοπώρου τὴν τετάρτην πρωτὴ πρωτὴ ἐν τινι τόπῳ, ὅστις χωρίζεται διὰ φράγματος σινιδίων ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Γεοφρουῆ Σαιντιλαίρ. Ἐντὺς πενήτηντα περίπου κἀδων μεγάλων κοάζει ὀροβωδῶς τὸ ἀποτρόπαιον ἐμπόρευμα. Οὔτε δεῖγμα ὑπάρχει προ-τεθειμένον, οὔτε τίποτε. Οἱ πωληταὶ δὲ τῶν φρόνων εἶνε νέοι φοροῦντες βλοῦζαν καὶ κυανοῦν βραχὺ ἐπανωφόριον, προπετεῖς τὴν ὄψιν καὶ κτενισμέναν ἔχοντες τὴν κόμην μετὰ πλείστης ὀσας φιλοκαλίας· ἡ δὲ χωρίστρα των ἄρχειται ἀπὸ τῆς ρίζης τοῦ τραχήλου καὶ τελευτᾷ κατὰ τὸ μέσον τοῦ μετώπου· καλύπτουσι δὲ τὴν μεμυρισμένην κεφαλὴν των διὰ κασκέττου μαύρου μεταξίνου, καὶ κοσμεῖ τὸν δάκτυλόν των χονδρὸς δακτύλιος. Ἐχοντες δὲ ἀνυψωμένας τὰς χειρίδας των μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, εἰσάγουσιν ἀπόδῳς τοὺς γυμνοὺς βραχιονᾶς των εἰς τοὺς κἀδους, καὶ ἐξάγουσι τοὺς φρόνους, ὅτινες κατ' εὐθείαν ἀποστέλλονται εἰς Ἀγγλίαν, ἀποστολὴν ἔχοντες τὴν καταβρόχθισιν τῶν ἐν τοῖς κήποις ἐντόμιον τῶν λυμαινόμενων τὰ φυτὰ τῶν ὀσπρίων. Ἡ τιμὴ δὲ τῶν βατραχίων τούτων ποικίλλει κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους ἀπὸ δύο φράγκων καὶ τεσσαράκοντα ἑκατοστῶν τὴν δωδεκάδα μέχρι φράγκων ἑξ.

Τί δὲ λέγετε περὶ τῶν ἐχόντων ἐπάγγελμα τὴν περιουναγωγίην τῆς κόπρου τοῦ κυνός; Καὶ νὰ μὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ οὐδὲν ἔχει τὸ παράξε-νον, διότι καὶ ἀλλαχοῦ πρὸ ἀμνημονεῦτων χρό-νων ἐπιμελῶς συναίγεται ἀπὸ τῶν ὀδῶν ἡ κόπρος τῶν σκύλων χρησιμεύουσα εἰς τὴν βυροσάψικῆν. Ἄλλ' ἐν Παρίσιοις ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιάζον ὅτι μό-λις πρὸ δεκαετίας εἰσήχθη καὶ δσημέραι διαδίδε-ται, καὶ πολλαπλασιάζονται οἱ τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο μετερχόμενοι, ἕνεκα τῆς ἑσημέραι αὐτῆ-

σως τῆς τιμῆς τῶν ὀδῶν. Μάλιστα, μάλιστα, τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ὅπερ ἀπὸ τῶν ὀδῶν συλλέγεται χρησιμεύει εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ὀδῶν—ἀλλ' οὐχὶ ὡς τροφή, εὐτυχῶς! χρησιμεύει εἰς τὴν κα-τεργασίαν τῶν δερμάτων. Τὸ ἄριστον ἐκεῖνο κατεργασμένον δέρμα τὸ λεπτότατον καὶ μα-λακώτατον ἐξ οὗ κατασκευάζονται τὰ κομψὰ ὑ-ποδημάτια τῶν κυριῶν, ὀφείλει τὰς ἰδιότητάς του ταύτας εἰς τὴν ἐν τῇ οὐσίᾳ ταύτῃ διαμο-νῆν του! Τὸ βωσικὸν λεγόμενον δέρμα, ἐφ' οὗ πᾶς ἄνθρωπος εὐφραίνεται τρίβων τὴν βίνα του, διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου ἀποκτᾷ τὴν ἐπιζήλον ἐ-κείνην εὐοσμίαν του.

Καὶ ἕτερον ἐπιτήδευμα, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἤτ-τον ἐντιμὸν τῶν ἄλλων, καὶ μᾶλλον προσδοφῶ-ρον, ὅ ἐστι ἡ τέχνη τοῦ περιβάλλειν δι' ἀξίας πράγματα οὐδενὸς ἀξία, μάλιστα δὲ κοσμη-ματα. Κατασκευάζουσι γυτὰ ἐκ μολύβδου ἀντί-τυπα χρυσῶν δακτυλίων, πορπῶν, περονῶν καὶ ἄλλων τοιούτων, ἢ λαμβάνοντες χρυσὴν ἄλυσιν ὀρολογίου ἀφαιροῦσι πάντας τοὺς κρίκους καὶ τοὺς ἀντικαθίστῳσι διὰ κιβδηλῶν, ἀφίνοντες μόνον τὰ δύο ἄκρα τῆς ἀλύσεως, ἐφ' ὧν ὑπάρ-χει ἐντετυπωμένος ὁ τίτλος ἢ τὸ σημεῖον τῆς ποιότητος τοῦ χρυσοῦ. Τὴν ἄλυσιν δὲ ταύτην φέρουσιν ἔπειτα εἰς τὸ ἐπ' ἐνεχύροις δανειστή-ριον (Mont-de-piété), ἕπερ ἐξαπατῶμενον τοῖς δίδει ποσότητα χρημάτων εἰκοσάκις μείζονα τῆς ἀξίας τοῦ ἐνεχύρου. Καὶ τοι δὲ οἱ ἐκτιμη-ται τοῦ καθιδρύματος τούτου ἔχουσι γνῶσιν πα-σῶν τῶν τεχνῶν καὶ τῶν δόλων τῆς ἐντίμου ταύτης βιομηχανίας, ἀλλ' ὅμως σπανίως συμβά-νει νὰ μὴ ἀπατηθῶσι. Περιττὸν δ' εἶνε νὰ εἴ-πωμεν ὅτι τὴν ἀπόδειξιν ἢν λαμβάνει ὁ ἐπ' ἐ-νεχύρῳ δανειζόμενος δύναται κάλλιστα νὰ τὴν πωλήσῃ εἰς τινὰ μεταπράτην, ὅστις καὶ αὐτὸς ὄα τὴν μεταπωλήσῃ, ὥστε συχνότατα ὁ δόλος ἀνακαλύπτεται μόνον ἀφ' οὗ τὸ κιβδηλὸν κό-σμημα διέληθ' ἀπὸ πάντε καὶ ἐξ χειρῶν. Τινὲς δὲ τῶν κιβδηλοποιῶν τούτων ἔχουσι καὶ σφραγίδας ὁμοίας πρὸς ἐκεῖνας δι' ἃν τὸ Νομισματοκοπιεῖον σφραγίζει τὰ χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ σκεῆθ' καὶ κο-σμήματα. Νάτην δὲ τὸ συχνότατα ἐξαπατῶμε-νον Νομισματοκοπιεῖον ποιεῖ κατ' οἶκον ἐρεῦνας πρὸς κατάσχεσιν τῶν σφραγίδων. Σπανιώτατα ἐπιτυγχάνει τοῦ ποθομένου.

Ἐλθόμεν ἤδη εἰς ἄλλου εἶδους κιβδηλοποιούς, κιβδηλοποιούς οὐχὶ ἀψύχων πραγμάτων, ἀλλ' ἐμψύχων ὄντων, καὶ ἰδίως τῶν ἵππων. Τὴν λεω-φόρον τοῦ Νοσοκομείου τὴν συνήθως ἡσυχῶν ταράττουσι δις τῆς ἐβδομάδος κραυγαὶ καὶ ὀ-ρυβοί, ὡς ἐὰν ἐπήρχετο μοῖρα ἵππικου ἵνα κα-ταλάβῃ ἐχθρικήν τινὰ θέσιν. Συνδιαλέξεις γε-γωνίας τῆ φωνῆ καὶ ἀπειλᾶ μετ' ἐπιδείξεως τῶν γρόνθων καὶ ὕβρεις βάνουσι τῶν ἵπποκα-πήλων πρὸς ἀλλήλους, ἰδοὺ ἐν συντόμῳ ἡ εἰκὼν τῆς ἀγορᾶς ταύτης. Ἐκεῖ πλησίον κεῖνται πέν-

τε ἢ ἐξ ἱπποστάσια ἐρηθικῶς κεκλισμένα καὶ ἀπρόσιτα εἰς τοὺς μὴ μεμνημένους τὰ ἐν αὐτοῖς τελούμενα μυστήρια, ἅτινα μόλις θὰ δυνήθῃ τις νὰ πιστεύσῃ. Τὰ ἱπποστάσια ταῦτα εἶνε αὐτόχρημα ἐργαστήρια, ἐνθα οἱ ἄχρηστοι ἵπποι παραδιδόμενοι εἰς χεῖρας δεξιῶν τεχνιτῶν μεταμορφοῦνται ταχύτατα εἰς ζῶα σφριγώντα καὶ ἐξαιρετα. Καὶ οἱ μὲν νομοθέται προσεπάθησαν νὰ προφυλάξωσι τοὺς ἐξαπατηθέντας ἀγοραστὰς, δίδοντας αὐτοῖς τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιστρέψωσι εἰς τοὺς πωλητὰς τοὺς ἵππους τοὺς προσεδόλημένους ὑπὸ τῶν ἀναγωγικῶν λεγομένων ἐλαστωμάτων, ταυτέστι τῶν ἀκουρόντων τὴν γενόμενην ἀγοράν, ἀλλ' οἱ ἱπποκάπηλοι ἀψφουσι τὰς προφυλάξεις ταύτας, διότι διὰ τῶν ἐν ταῖς ἱπποστασίαις κιβδηλοποιῶν ἐξαπατῶσι πάντας ἀπλοῦς τε καὶ πανούργους, καὶ αὐτοὺς τοὺς πανουργοτάτους, διότι ἐξαπατῶσι καὶ ἀλλήλους.

Ἴδου δὲ αἱ κυριώταται καὶ περιεργότατοι συναγαγαὶ τῶν κιβδηλοποιῶν τῶν ἵππων·

α' Ἴνα κατασταθῶσιν οἱ ἄχρηστοι ἵπποι ζῶηροι καὶ εὐρωστοὶ ἐπὶ μίαν τοῦλάχιστον ἐβδομάδα δίδομεν εἰς αὐτοὺς μεγάλας δόσεις βρώμης ἐπὶ δέκα ἡμέρας· τὴν δὲ παραμονὴν τῆς πωλήσεως πλύνονται καὶ καθαρίζονται ἐπιμελῶς, καὶ τὴν ὄραν τῆς μεταβάσεως εἰς τὴν ἀγοράν ἐμβάλλομεν ὑπὸ τὴν οὐράν των ὀλίγην γιγλίβερην.

β' Ἴνα θεραπεύσῃς προσωρινῶς ἀσθματικὸν ἵππον ἄφες τον νηστικὸν ἐπὶ τινὰ καιρὸν· τὴν δὲ ἡμέραν τῆς πωλήσεως δός τῷ ἄφθονον τριφύλλιον βεβρηγμένον, ὅπερ ἐν τῇ διαλέκτῳ τῶν κιβδηλοποιῶν ὀνομάζεται *πότισμα*, ἔχον τὴν ιδιότητα, φαίνεται, νὰ ἐξογκῶν τοὺς πνεύμονας τῶν δυσμοίρων ζῶων, οὕτως ὥστε νὰ δύνανται νὰ τρέχωσι πολλὰς ἡμέρας χωρὶς νὰ ἀσθμαίνωσι. Ἄλλ' ὁ τρόπος οὗτος οὐχὶ σπανίως φρονεῖ τοὺς μάρτυρας τούτους τῆς καπηλείας. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς αἴφνης πίπτει τις τῶν πωλουμένων ἵππων καὶ ἐκπνέει. Οἱ δὲ ἔμποροι χωρὶς οὐδὲ κἀν νὰ ἀνησυχῆσῃσι, λέγουσιν ὑψοῦντες τοὺς ὄμους· «Τὸ πότισμα!»

γ' Πρὸς θεραπείαν ἀνάταν πληγῆς τοῦ γόνατος, μεταχειρίζομεθα μέσον ἀπλούστατον. Κόπτομεν ἐκ νεκρῶν ἵππων τοῦ αὐτοῦ χρώματος τετράγωνον τεμάχιον τοῦ δέρματός των καὶ τὰ ἐπικολλῶμεν ἐπὶ τῶν πασχόντων γονάτων. Ζῶα οὕτωπως ἐπισκευασθέντα πολλάκις ἔτυχε νὰ ἀγορασθῶσι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπ' αὐτῶν τῶν πωλησάντων, ἐξαπατηθέντων ἕνεκα τῆς τελευτήτος τῆς ἐπισκευῆς.

δ' Πρὸς καταρτισμὸν ζεύγους ἵππων ἀμάξης γίνεται συχνοτάτη χρῆσις τῆς βαφῆς. Ὅθεν δὲν εἶνε σπάνιον τὸ νὰ ἴδῃ τις ἵππους σύροντας ἄμαξαν καὶ ἔχοντας ἰ χροῖα μέλαν λαμπρὸν ὡς ἔθνος, ἐὰν δ' αἴφνης βρεῖξῃ, ἀλλάσσοντας τὸ χροῖα καὶ ἀναλαμβάνοντας τὸ ὑποκί-

τρινον ἄθλιον χροῖα, ὅπερ εἶχον πρὶν ἢ βαρῶσι·

Πρὸς δὲ τούτοις βινύζουσι τοὺς ὀδόντας τῶν γηραλέων ἵππων, ὥστε ἀφανίζομένων οὕτω τῶν ὀδόντων τῶν μακτυρούντων περὶ τῆς ἀληθοῦς ηλικίας, ὁ ἵππος φαίνεται κατὰ πολὺ νεώτερος. Ἰπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι μυρία μηχαναὶ περὶ ὧν ἐὰν ἐπεμύνομεν νὰ γράψωμεν, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἰρωμεν τέλος. Σημειωτέον δ' ὅτι οἱ κιβδηλοποιοὶ οἱ πάντα ταῦτα καταργαζόμενοι παρουσιάζονται καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἀγοράν ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας μαστίγια καὶ μαστίζοντες τοὺς πρὸ αὐτῶν διερχομένους ἵππους· ἢ δασκίς διέρχεται δ' τοῦ συνεταίρου τοῦ ἵππου, ἀναφωνοῦντες ὥστε νὰ τοὺς ἀκούσῃ ὁ ἀγοραστὴς· «Περὶφημος ἵππος... καὶ ἀπὸ σῆς.» Ὁ δὲ ἀγοραστὴς ἀγνοῶν ὅτι ὁ λέγων ταῦτα ἔχει συμφέρον, πιστεύει εἰς αὐτοὺς καὶ κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον *τὴν παθαίνει*. Τὸ δὲ παιγνίδιον τοῦτο ἀδιαλείπτως ἐπαναλαμβάνεται καὶ πάντοτε ἐπιτυγχάνει.

As καταστρέψωμεν τὴν λόγον δι' ἀποτροπαίου τινὸς ἐπιτηδείου, τῶν ἀποσπώντων τὰς πτέρυγας τῶν πτηνῶν. Ἐπιθυμεῖτε, κυρίαί, νὰ μάθητε πόθεν προέρχονται καὶ πῶς προσέρχονται τὰ στιλπνὰ πτερά δι' ὧν κοσμεῖτε τοὺς πτερούσας; Ὁ συγγραφεὺς ὁμολογεῖ ὅτι οὐδέποτε ἠσθάνθη συγκίνησιν ἀλγεινότεραν, ἢ ὅτε εἶδε τὴν βαρβαρότητα τῶν δημίων τῶν χελιδόνων, τῶν ἀνωνύμων προμηθευτῶν σας. Ἴδωμεν δὲ πρῶτον πῶς συλλαμβάνουσι τὰ δύσμοιρα ταῦτα ὄματά των.

Κατὰ τὴν ἄκρον μακρῶν νημάτων ἐξηρημένον ἐκ βελτίων, προσδέουσιν ἔντομα ζωντανὰ ἅτινα ἵπτανται ὡς ἐὰν ἦσαν ἐλεύθερα. Αἱ χελιδόνες βλέπουσαι αὐτὰ ἐρορμῶσι καὶ τὰ κάπτουσι μετὰ τῆς συνήθους αὐτῶν ταχύτητος, χωρὶς νὰ προῖδωσιν αἱ ἀτυχεῖς τὴν ὑποκρυπτομένην παγίδα. Ἡ ἔγγρα δὲ αὕτη τῶν χελιδόνων εἶνε ἀφθονος καὶ μάλιστα τὰς θερμὰς ἡμέρας, ὅτε ἐπίκειται βροχὴ καὶ αἱ χελιδόνες ἵπτανται χαμηλά. Ἄμα δὲ συλλαβόντες τὰ πτηνὰ ἀποκόπτουσι τὰς πτέρυγας τῶν ζωντανῶν, διότι τὰ πτερά οὕτω διατηροῦσιν ἐπὶ πολὺ τὴν στιλπνότητά των! . . . Ἐπειτα δὲ χωρὶς κἀν νὰ φροντίσωσι νὰ τα ἀποτελειώσωσιν, ἀπορρίπτουσι τὰ ἡρωτηριασμένα σήματα τῶν δυσμοίρων πτηνῶν, ἅτινα σίρονται κατὰ γῆς σπαίροντα καὶ κυλίσονται ἐπὶ πολλὰς ὥρας βρασανίζομενα. . . .

Ἄλλὰ φεῦ, ἀρκοῦσι ταῦτα, ἵσως δὲ καὶ πλείονα τοῦ δέοντος εἴπομεν.

Γνώμαι καὶ σάφειαι ἠθικαὶ τοῦ Σουκράτους
ΔΕ-ΑΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ
 [Μεταρρασις Γ'. Ζωωιδ.]
 ΒΒ.

Τὸ μέσος, τὸ πρὸς τοὺς εὐνοουμένους τῶν ἡγεμόνων, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ τῆς εὐνοίας αὐτῆς ἐπιθυμία. Τὴν δὲ λύπην, ἣν κίσιανόμαθα

ὀλιγορούμενοι, παρηγορεῖ καὶ καταπραΰνει ἢ πρὸς τοὺς προτιμωμένους ἐκδηλουμένη παρ' ἡμῶν καταφρόνησις. Ἀρνούμεθα δὲ πρὸς αὐτοὺς πᾶσαν φιλοφροσύνην, μὴ δυνάμενοι ν' ἀφαιρέσωμεν ἀπ' αὐτῶν ὅτι ἐλκίει τὰς τῶν πολλῶν πρὸς αὐτοὺς τιμὰς.

ΒΒ.

Διὰ τὰ ἐγκατασταθῆ τις ἐν τῷ κόσμῳ, τὰ πάντα πράττει, ὅπως φανῇ ἤδη ἐγκαταστημένος.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
 46.

— Ἐλεύθεροι εἶνε οἱ λόγοι μου, ἀνεκράξέ ποτέ τις τῶν ὑπαίθρων βητόρων, δημηγορῶν πρὸς τὸ πλῆθος, ἀλλὰ συναισθάνομαι ὅτι κατῷ ἐλεύθερον εἶδαφος.

— Ἀἶθος! ἀπήνησέ τις τῶν ἀκραστῶν· πατεῖς τὰ υποδήματα, τὰ δισοῖα ἀκόμη μοῦ χρεωστεῖς.

Ἦταν ὁ ταλαίπωρος ὑποδηματοποιὸς τοῦ ὑπαίθρου βητόρος.

47.

Ἐβδμηκοντούτης ἐνυμφεῖτο εἰκοσαέτιδα νεάνιδα.

Ὁ τελὼν τὸ μυστήριον δεσπότης ἠθέλησε νὰ ἐκφωνήσῃ προσλαλιὰν πρὸς τοὺς νεοσύμφους. Ἠξέλεξε δὲ ὡς βητόν του τὸ: «Ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

*. Ποσάκις νημίζομεν διαβαίνοντες παρ' ἡσυχῆ χωριδίῳ μεταξ' ἀνθούτων δένδρων κεκρυμμένῳ, ὅτι ἐνταῦθα εἶνε ἡ ἔδρα πάσης εἰρήνης, τῆς αὐταρκείας καὶ εἰλικρινοῦς συμβιώσεως. Ἄλλ' ἂν εἰσέλθωμεν εἰς τὰς καὶ ἕκαστον καλύβας, ἐβρίσκομεν ἐν αὐταῖς, ὡς πανταχοῦ, ἀγνοῖαν καὶ στενοχωρίαν, ἐπιθυμίαις καὶ πάθῃ, φόβον καὶ μεταμέλειαν, λύπην καὶ νυμφορὰν καὶ φεῦ! τόσον ὀλίγην χαρὰν! (Γ'. Ἐβερς).

Αἱ ἐπιθυμίαι εἰσὶν ὁ πλοῦτος τοῦ πτωχοῦ καὶ ἡ καταστροφή τοῦ πλουσίου. (Ἄλφ. Κάρ.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατ' αὐτὰς παρατηρήθη ὅτι πολλὰ δυστυχήματα ἐγένοντο ἐν ταῖς σιδηροδρόμοις οὐχὶ ἐξ ἀπλῆς ἀπροσεξίης τινῶν ἐκ τῶν ὑπαλλήλων, ἀλλ' ἕνεκα παθήματος αὐτῶν. Τουτέστι πολλοὶ τῶν ὑπαλλήλων τούτων πάσχουσιν ὑπὸ τοῦ πάθους τῶν οφθαλμῶν τοῦ λεγομένου *δακτυομαθῆ*, δὲν δύνανται δὴλα δὴ νὰ διακρίνωσι καλῶς τὰ διάφορα γάρματα ἀπ' ἀλλήλων. Ὅθεν πολλάκις ἐκλαβόντες τὸν ἐριθρὸν φανὸν ἀντὶ τοῦ πρασίνου ἐγένοντο αἰτιοὶ σιδηροδρομικῶν καταστροφῶν. Τούτου δ' ἕνεκεν ἐν Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ πάντες οἱ ὑπάλληλοι τῶν σιδηροδρόμων, οἱ μηχανικοί, οἱ πιστάται καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ

γνώμονος (aiguilleurs) ἐξετάζονται νῦν ἐν ἔχουσιν ἀκριβῆ τὴν ὄρασιν, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ναυτικοί. Ἡ βωσικὴ κυβέρνησις κατὰ τὸν ἄρτι λήξαντα πόλεμον μετ' ἀπορίας μανθάνουσα ὅτε συχνοτάτα δυστυχήματα συνδύαινον κατὰ τὴν διὰ τῶν σιδηροδρόμων μεταφορᾶν τῶν στρατευμάτων τῆς ἀπὸ βορρᾶ εἰς μεσημβρίαν καὶ τὰν ἀπαλιν, ὁ πέδαλα πάντας τοὺς ὑπαλλήλους τῶν σιδηροδρόμων εἰς γενικὴν ἐπιτήρησιν. Ἐκ τούτου δὲ προέκυψε, φαίνεται, ὅτι ἡ κακὴ τροφή, ἢ περὶ τὰ πνευματώδη πατὰ κατάχρησις καὶ ἡ ἀντανάκλασις τῶν χιόνων ἐν ταῖς ἀπεράντοις βωσικαῖς στέπποις, ἔβλαψαν τὴν ὄρασιν πλείστον μηχανικῶν καὶ σηματοφυλάκων, οὐ ἕνεκα καὶ τὰ συχὰ δυστυχήματα.

Ἐπειδὴ σήμερον τὴν γενικὴν προσοχὴν ἐλκεί ὁ Ἐμίρης τοῦ Ἀφγανιστάν, αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουσι περιέργους πληροφορίες περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοῦ βίου. Ὁ Σείρ· Ἀλῆς κατοικεῖ ἐν Καβούλ τὸ μέγαρον Βαλὰ-Χισάν, διερθεμῶς ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς φρούριον. Ἄλλ' ἔχει ἐν τῇ αὐτῇ πόλει δύο ἔτι μέγαρα, ὧν τὸ ἐν κατοικεῖται ὑπὸ τῶν ἐγγάμων τέκνων του, τὸ δὲ ἕτερον ὑπὸ τῶν γυναικῶν τοῦ πατρὸς του Δυστομοχμέτ. Ἡ γηραιὰ μήτηρ τοῦ Ἐμίρη ζῆ ἔτι. Ἰὺν ἔχει ἕνα καὶ μόνον, τὴν Ἰακούθ· Χάν, ἣν διατελοῦντα ὑπὸ δυσμένειαν καὶ περιφλασμένον ὄντα, ἀπηλευθέρωσεν ἅμα τῇ ἐνάξει τοῦ κατὰ τῶν Ἀγγλῶν πολέμου. Ἀλλὰ θυγατέρα ἀριθμεῖ 48, ἐξ ὧν δέκα εἶναι ἤδη ὑπανδρῶν. Οἱ γαμβροὶ τοῦ Ἐμίρη εἶναι πάντες ὑποτελεῖς ἡγεμόνες. Κατὰ πανάρχαιον ἔθος, ἐκάστη θυγάτηρ τοῦ Ἐμίρη νυμφευομένη λαμβάνει ὡς προῖκα μίαν πόλιν, ἢς τὰς προσόδους νέμεται ἐφ' ὅσον ζῆ. Αἱ γυναῖκες τοῦ Ἐμίρη ὑπολογίζονται εἰς 300· γνωστὸν δ' εἶναι ὅτι αἱ Ἀφγανίδες φημιζονται ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν ἐπὶ καλλονῇ. Ἐν Ἀφγανιστάν ἡ δουλεμπορία εἶναι μονοπόλιον τῆς κυβερνήσεως· οἱ δὲ μετερχόμενοι αὐτὴν ἀφείλουσι νὰ προσφέρωσιν εἰς τὰ χαρῆμα τῶ Ἐμίρη καὶ τῶν ὑποτελῶν ἡγεμόνων ἀριθμὸν τινα γυναικῶν ἐκ τῶν περικαλλεστάτων.

Πρὸ τριακοσίων μόλις ἐτῶν τὰ περόνια ἦσαν ὅλως ἄγνωστα, καὶ σήμερον δὲ ἔτι ἐνιαχοῦ τῆς Ἰσπανίας καὶ τὰ περόνια καὶ τὰ μαχαίρια καὶ τὰ ποτήρια εἶνε σπανιώτατα. Μέχρι τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ Γ' (1216—1272) οὐδεὶς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶχε ποτε περόνια, πάντες δὲ μικροὶ τε καὶ μεγάλοι ἔτρωγον διὰ τῶν δακτύλων. Ἀναφέρεται δ' ὅτι Ἰάκωβος δ' Α', ὅτε προσεκάλεσε ποτε εἰς συμπόσιον τὸν πρέσβυν τῆς Ἰσπανίας, «αἱ ΑΑ. ΜΜ. δὲν μετεχειρίσθησαν περόνια καὶ μετὰ τὸ συμπόσιον ἐπλυναν τὰς χεῖρας των διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕδατος.»

Πρώτη ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ (1533—1603) λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη περόνια, λίαν δὲ βραδέως διεδόθησαν ταῦτα καὶ ἐν τῷ λοιπῷ βασι-

λείω και μόλις μεσοστής τῆς ΙΒ' εκατονταετηρίδος απέκτησε τοιαῦτα ἢ ὑψηλὴ λεγομένη κοινωνία. Τῷ 1680 εὐγενεῖς τινες Ἄγγλοι εἶχον περόνια ἀργυρᾶ καὶ χαλκίδινα.

Ἐν τοῖς ξενοδοχείοις τῆς Σκωτίας καὶ αὐτῆς τῆς Ἀγγλίας σπανίως εὕρισκέτις πρὸ τῆς ΙΗ' εκατονταετηρίδος μαχαίρια καὶ περόνια· ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι πορευόμενοι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἔφερον ἐν τῷ θυλακίῳ των ὅτιον περιέχουσαν μαχαίριον καὶ περόνιον. Ἦ δὲ εἰσαγωγή τῶν ἀργυρῶν περονίων εἰς Μεγάλην Βρετανίαν δὲν ἀνέρχεται πολὺ πέρα τοῦ 1814.

Εἰς ταῦτα προσθετόν ὅτι τὰ πρῶτα σκευὴ τῆς τραπέζης ὑπῆρξαν τὰ μαχαίρια καὶ τὰ κοχλιάρια, περονίων δὲ μνεῖα γίνονται κατὰ πρῶτον ἐν τινι καταλόγῳ τῶν ἀργυρῶν σκευῶν Καρόλου τοῦ Ε'. Ἦσαν δὲ τὰ περόνια πρῶτον μὲν σιδηρᾶ μετὰ δὲ δύο ἢ τριῶν ὀδόντων, βραδύτερον δὲ ἀργυρᾶ μετὰ τεσσάρων ὀδόντων.

Γνωστὴ εἶνε ἡ κλίσις τοῦ Γλάδστονος πρὸς τὰς ἐπιπόνοους ἀσκήσεις καὶ μάλιστα εἰς τὸ τοῦ ὕλοτόμου ἐπάγγελμα. Κατ' αὐτὰς ἐξερχόμενος τοῦ ἐν Χάθαρδεν κτήματός του τὴν ἀξίνην ἔχων ἐπ' ὤμου καὶ ἐνδεδυμένος βλοῦζαν ἐξ ἀπλοῦ πανίου, βλέπει πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης καρραγωγέα τινὰ τοῦ ζυθοποιείου Νόρθοπ προσπαθοῦντα νὰ ἐκφορτώσῃ πελώριον βυτίον ζύθου. Ἐπειδὴ δὲ μόνος δὲν ἠδύνατο, ἰδὼν τὸν γηραιὸν ὕλοτόμον ἐξερχόμενον ἐφώνησε·

— Αἰ, γεροπατέρα, ἔλα δός μου ἕνα χέρι. Σπρώξες τὸ βαρέλι σὺ ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐγὼ ἀπὸ 'δῶ καὶ πάγει μόνον του.

Ὁ ὕλοτόμος προθύμως ὑπακούσας ἐσοθήησε τὸν καρραγωγέα καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸ βυτίον ἦτο κατὰ γῆς.

— Μωρὸ χαρὰ 'ς τὴ δύναμί σου, γεροπατέρα! . . νά μου ζήσης. . . Ἐλα νὰ πιούμε μιά. . .

Ἄλλ' ὁ γηραιὸς εὐχαριστήσας ἀπεμακρύνθη μετὰ σπουδῆς. Ὁ δὲ καρραγωγεὺς διηγήθη εἰς τινὰ παροδίτην τὸ γεγονός καὶ θαυμάζων τὴν βῆμην τοῦ γέροντος, ἠρώτησε τίς ἦτο ἀρὰ γε ὁ βρωμαλέος ἐκεῖνος ἀνὴρ·

— Εἶνε ὁ Γλάδστον, ὁ πρῶτον πρωθυπουργός, ἀπεκρίθη ὁ ἐρωτώμενος.

Εὐνόητος εἶνε ἡ κατάπληξις τοῦ καρραγωγέως.

Μεταξὺ τῶν ἐφευρέσεων περὶ αἷς καταγίνεται ὁ γνωστὸς φυσικός Ἔδισον συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἐπομένη, ἥτις ἐὰν ἐπιτόχη θὰ εὐεργετήσῃ τὰ μέγιστα τοὺς ἀμμάτους.

Ἀνταποκριτὴς τοῦ Κήρυκος τῆς Νέας Ἰόρκης διηγείται ὅτι ἐπισκέφη τὸν διάσημον τοῦτον ἄνδρα, ὅστις λαθῶν φιαλίδιον ἔχουσαν ἐν αὐτῷ ὕδωρ καὶ διὰ τοῦ βευστοῦ τούτου ἔγραψεν ἐπὶ φύλλου χάρτου. Τὸ χρώμα τοῦ βευστοῦ ἦτο τεφρόχρουν ὑποκίτρινον, τὰ δὲ δι' αὐτοῦ γραφέντα γράμματα μετ' οὐ πολὺ ἐγένοντο σεεὰ οὕτως ὥστε εἶχον τῆς ἐπιφανείας τοῦ χάρ-

του. «Ψάσαστε, μοι εἶπεν ὁ Ἔδισον, τὸν χάρτην διὰ τῶν δακτύλων σας καὶ θὰ αἰσθανθῆτε τὰ γράμματα εἶχοντα.»

Τῷ ὄντι ὁ ἀνταποκριτὴς ἠσθάνθη ὅτι τὰ γεγραμμένα διεκρίνοντο διὰ τῆς ἀφῆς εὐκολώτατα.

«Ἐξέσφραξε δὲ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἔδισον, ὅτι οἱ τυφλοὶ ἔχουσι τὴν ἀφῆν λεπτοτάτην. Ἐὰν τῶρα γράψωσι διὰ τοῦ βευστοῦ τούτου, θὰ δύνανται νὰ ανταλλάσσωσι τὰ διανοήματά των καὶ ἡ ἐπιτυχία αὕτη θὰ εἶνε νέα ἐποχὴ εὐτυχίας καὶ προόδου αὐτῶν.

Ἐμολόγησε δὲ ὁ ἐφευρέτης ὅτι δὲν ἦτο ἐτιλίαν ἠδύναται ἐκ τῆς κατασκευῆς του ταύτης, καὶ ὅτι κατεγίνετο νὰ καταστήσῃ τὰ γράμματα εὐαναγνωστότερα, ἢτοι μᾶλλον εἶχοντα τῆς ἐπιφανείας τοῦ χάρτου.

Νέον σχέδιον ἀσιατικοῦ σιδηροδρόμου ἐδημοσίευσεν ἡ Ἐπίσημος Ἐφημερὶς τῆς Ρωσσίας, ἥτοι περὶ κατασκευῆς γραμμῆς μεταξὺ Εὐρώπης καὶ τῶν Ἰνδιῶν ἐχούσης διεύθυνσιν ἄλλην ἢ αἰ' μέχρι τοῦδε προταθεῖσαι. Ἐν ᾧ ὁ Λεσσέψ τῷ 1875 εἶχε σχέδιον γραμμῆς ἀπὸ Παρισίων εἰς Καλκούταν διὰ Βαρσοβίας, Ὁρεμבוύργου καὶ Πεχαθούρης, διάστημα 9,600 βερστίων, τουτέστι 1380 γερμανικῶν μιλίων, ὁ ἠδὲν προτείνων τὸ νέον σχέδιον σκοπεύει νὰ ἐνώσῃ τοὺς Παρισίους καὶ τὴν Καλκούταν διὰ Βαρσοβίας, Τιφλίδος καὶ Πεχαθούρης, διάστημα 8,940 βερστίων, τουτέστι 1227 μιλίων. Ὑπολογίζουσι δὲ ὅτι διὰ ταχύτητος 5 μιλίων καὶ $\frac{1}{2}$ τὴν ὥραν θὰ δύναται νὰ μεταβῇ ἀπὸ Παρισίων εἰς Καλκούταν ἐν ἐννεα ἡμέραις δαπανῶν 990 φράγκα.

Δεκαπέντε μόνον χῶραι ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον, αἵτινες παράγουσι τοὺς γαιάνθρακας. Τὸ $\frac{1}{2}$ τῆς ὅλης ἐτησίας παραγωγῆς ἐξορύττεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Εἰς ἈΝΑΓΚΑΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Οἱ ὄρνιθοπῶλαι διακρίνουσιν ἐκ πρώτης ὀψεως τὴν νέαν ὄρνιθα ἀπὸ τῆς γραιάς. Πᾶς τις βεβαίως ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ μυστήριον τῆς χρησιμωτάτης ταύτης τέχνης. Ἴδου δὲ ὅποια τις εἶνε αὕτη· Ἀνυψοῦμεν μίαν τῶν πτερυγῶν τῆς εἰς ἐξέτασιν προκειμένης ὄρνιθος, καὶ παραμερίζομεν τὰ πτερὰ τῶν πλευρῶν. Καὶ ἐὰν μὲν ἡ ὄρνις εἶνε νεαρά, μεταξὺ τῶν πτερῶν τῆς ὑπάρχει χνοὺς μακροὺς, ἐλαφροὺς καὶ λεπτότατος, ἔχων πανταχοῦ τὴν αὐτὴν πυκνότητα, καὶ τὸ δέριμα τῆς εἶνε λεῖον καὶ ὀλίγον τι βροδόχρουν, ἐπ' αὐτοῦ δὲ διαφαίνονται φλέβες κυαναὶ λεπτόταται. Ἦ δὲ ὄρνις ἡ ἔχουσα ἡλικίαν πλέον τοῦ ἐνὸς ἔτους οὔτε χνοὺν ἔχει οὔτε φλέβας, καὶ τὸ δέριμα τῆς εἶνε λευκὸν σκοτεινόν, ξηρόν, οὐχὶ πολὺ λεῖον καὶ ἀλευρώδες τὴν ἐπιφάνειαν. Ὅσα δὲ μᾶλλον ἡ ὄρνις ἔχει τοὺς κόδας λεῖους τῶσα εἶνε καὶ γηραιότερα.